چې داڅاري زه ژاړم

لیکوال

محبوب شاه محبوب

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

«چې دا ژاړي زه ژاړم»

پـــــــــــــــــــه دې وروســـــــــــــــــتيو کې دلنډو کيســـو د ژباړو لوا و ليکلو بازار يو څه تود شـوی.ځنـې ليکـوالان د خپـل ژونـد تجربې او هغـه پيښـې چې يـا دوی ورسره پخپله مخ شوي وي او يا هم له نورو يې اوريدلي وي د قلــم پــه ژبــه ترنورو رســوي يو شــمېر نور ليکوال چــې بيا د نورو ژبو ســــــــــــــــــره بلــــــــــــــــد تيا لري بيا د نورو ژبو د ليکوالو فکر پخپلو الفـاظو کې کـې ترنـورو رسوي.چې دواړه چارې پخپـل ځـای ديـوې ژبـې د بډايـنې لپاره د پام وړ او اړين دي.

محبوب هم يو ځوان ليکـوال ،شاعر او د دې ترڅنګ يو ښـه ژورنالېست دی چې ذهـن او قلـم يـې هـيڅ کلـه هـم سـتړيانه مـومي.محبـوب سـره لـه دې چـې ډ ېـر کم وخـت کيـږي چـې د شعراو ادب ډګرته يې مخه کړې خو پـه ډيـر کم وخـت يـې لـه خپل عمرنه يو څه ډير کـار کړی.هغـه کـه دراډيو پـه برخـه کـې د خپرونو جـــوړول او وړانـــدې کـــول وي ،او يــــا هم د شعراو نثر د ليکلو په برخه کې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به راشم د محبوب دلنډو کیسو ټولګې ته چې نوم یې «چې دا ژاړي زه ژاړم» دی. په دغه ټولګه کې ښاغلي محبوب ۱۳ کیسې تربیلا بیلو عنوانو را اخستي چې د ټولو کیسو نومونه یې ډیر ساده او اشنا دي د کیسو دو ړاندې کولو ژبه یې روانه او عام فهمه ده. زیاتره کیسي د ده د خپل ژوند تجربې دي چې دی په خپله د ژوند په مختلفو مرحلو کې ورسره مخ شوی او دده په ذهن کې یې ځای نیولی او دی یې دې ته مجبوره کړی چې ترڅو د خپل زړه خبري چې ترډیره وخته به یوا ځې له ده سره ول دیوې کیسې په شکل ترنوورورسوي او د خپل زړه دردله نورو سره شریک کړي.

انسان هیڅ کله هم په یو حال نه پاتې کیږي بلکه د وخت او زمان په بدلید وسره په هر انسان کې د پام وړ و تغیرات راځي او بیا په ځانګړې توګه یو لیکوال او شاعر چې شعر او نثر یې ورځ تر بلې پښیږي، رنګ او خوند یې زیاتیږي. د دې خبرې نه مې موخه د محبوب صیب لیکوالي او دده لنډو کیسو لومړی ټولګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د محبــوب صــيب لــو مړی تجربــه ده ممکــن ځنــې نيمګړتياوې به هم ولري. خو بيا هم تر ډيره محبوب صيب پخپله لو مړی تجربه کې بريالی دی اوزه په دې هيله يم دا کيسې به حتما ستاسې د پام وړوي او په ډيرمينه به يې تاسې لولی.

په پای کې محبوب صيب ته د ده د کتاب مبارکي وايم او په راتلونکي کې ده ته لابريالیتوب غواړم ،قلم دې تاند او په عمر دې برکت وي.

محمد واصل وصال

کابل وزيراکبرخان مېنه

داراکوزيا راډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی پل دې نېکمرغه

دتېرو څو کلونو پـه اوږدو کـې مـو دهېـواد زيـاتره ليکوالو داګيله ښوده او پـه دې فکرمن وو چـې پـه پښتو ادب کې دشعر ليکل مخ په وده دي خو نثر ته څوک پام نه کوي او په دې برخه کې څوک هڅه نه کوي خو له نيکمرغه له څو تېرو کلونو راوروسته کله چې مو پـه هېواد کـې يـو سياسي بدلون راغی چې دغه بهير ديو شمېر زياتو غږيزو ،انځوريزو او چاپيزو رسنيو لـه خوا ورتـه چټکتيا ورکـړل شوه چې دچاپيزو رسنيو او چاپونو پـه تـرڅ کـې مـو ځوانـو او پخوانو ليکوالو ډېرې پنځونې او ترڅنګ يې دا تريـوه بريده دادب دوه يم زېرمتون يانې څېړنې ته هم لـږ ډېر کـار شوي خوددې پرخې په پرتله مو پنځونکی پرخه ډېره بډايه شوې ده چې نه يوازې لنډې کيسې و پنځېدې بلکې ترډېره ناولونه او رومانونه هم وليکل شو او ددې ترڅنګ دشعر ليکلو بهير هم مخ په وده دی او که په لنډه ول وواېو دواړه ښه په سيالۍ کې دي.په هرډول زه پـه دې نور څه نه وايم راځم دې تـه چې پـه هغـه وخت چې زه ،خوګيانی صاحب ،وصال صاحب ،محبوب صاحب او نورګڼو دوستانو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوځای او په يوه راديو کې په دنده بوخت وونو هر يوه به هڅه کوله چې ښه خپرونه رامنځ ته کړي او ښه يې وچلوي خو ددې تر څنګ په دې هڅه کې هم وو چې هر يو يوڅه وليکي او يو څه په ليکلو تور کړي چې په دې هڅه کې موږ تر ډېره بريالي شو چې ښه بيلګه يې دمحبوب جان دغه دکيسو ټولګه (چې دا ژاړي زه ژاړم) ده.ده ته ددې ټولګي دچمتو کولو له امله وار دمخه ورته مبارکي وايم او دده دنور پنځونو په تمه.خو خبره دلته پای ته نه رسوم اودده په دغه کيسو په اړه به يې لومړی ښه اړخونه او بيا به يې په يو څه ستونزو وغږېږم دده کيسي تر ډېره بريده زړه راښکوونکي دي ،پراګرافونه يې لنډ او له معنا نه ډک دي په لوستلو کې رواني لري او دولسي وګړو له ورځنی لهجې سره سمې دي ،زياتره عنوانونه يې په زړه پورې او له تلوسې سره مل دي ،په دې توګه کيسې يې په اوږدوالي کې له کيسه ليکنې لارو چارو سره سمې دي ،اوپه تېره عنوانونه يې په ټولنېزو ستونزو راڅرخي لکه دغه عنوانونه يې: دمور په ارمان ،بوټی په ډنډر کې ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داژاړي زه ژاړم ،سوې ډوډۍ ،دټوپک مشغولا او داسې نور....

خو ددې تر څنګ ځنې نیمګړتیاوې هم شته البته زما په خپل نظر ددې ټولګې پراګرافونو په لوستلو کې یو څه ستونزه شته چې دغه ستونزه په کې ځنیو نا پښتو کلمو رامنځ ته کړې او همدارنګه دزیاترو کیسو پای یې په تلوسې سره پای ته نه ده رسېدلې حال دا چې دکیسې لیکلو یو اصل هم دا دی چې باېد خبره په پوره توګه پای ته نه وي رسېدلي او په داسې توګه یې پای موندلي وي چې لوستونکی ورته په تلوسه کې پاتې شي او په اړه یې راز راز فکرونه وکړي.

خبر په هر ډول خو دښاغلي محبوب کیسې په ټولنیزو ستونزو راڅرخي او په زړه پورې والی یې هم په دغه کې دی.دده کیسې لوستل ماته ډېر خوند راکوي او خوند یې راته په ډېرېږي چې ټولنیزو ستونزو څرک په کې په زیاته اندازه راغلی په دې تمه چې لوستونکي یې ولولي او دورځني ژوند په چارو کې ترې ګټه واخلي او ښاغلي محبوب ته ددې په څېر دنورو پنځونو هیله کوم قلم یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاند او نېکمرغه ژوندورته غواړم.او ورته د پښتو ادب په ډګر کې دا لومړنی پل نیکمرغه غواړم او مبارکي یې له امله ده او دده کورنۍ ته وایم.او هیله من یم چې دده په څېر نور ځوانان هم په دغه ډول د پښتو بڼ زرغون او تاند کړي په همدې تمه.

ضیاالرحمن حبیب سـپین غر
د کونړملي راډیو تلوېزون انګر
1390-1-15لمریز لـــــېږدیــز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مورپه ارمان

سهار وو د چای له څښلو نه وروسته مې پریکړه وکړه چې خپل دوکان ته به ځان رسوم ځکه پوره درې ورځې مې په کور کې تېرې کړې وې، زما دوکان په جم بازار کې،او کور مو په ننګرهار کې وو ، له خدای(ج) پامانۍ څخه وروسته د سړک په لور روان شوم زمونږ کور له سړک څخه یو څه لرې وو ، د سهار اته بجې به وې چې سړک ته ورسیدم ، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر کې کیناستم دا چې په هغه وخت کې د تورخم دروازه هم بنده وه او چا نه شوه کولای چې لاړ شي نو اکثره خلک به په څڅوبي کنډو تله زه هم د څڅوبي په لور روان شوم.
د څڅوبي غر یو خړ پړ غر وو د دوړو او ګردونو څخه یې بل څه نه لرل یوائې دوړې او ګردونه په کې ښه پریمانه وو، په موټر کې کیناستم او د څڅوبي د غره په لورې مو لاره لنډوله.
د غرمې یو لس بجو ته به ایله یو څو دقیقې پاتې وې، موټر کې مې سترګې هم یو څه سره ورغلې وې، چې د فلینګ کوچ کلینر د کوزیدو غږ وکړ، ډیره سخته ګرمي وه لمر خپلې شغلې په پوره تیزۍ سره په مځکه لږولې وې،د موټرو د تم ځای سره یوه د لوښو ګوډله هم موجوده وه چې دوه غټې غټې چاټۍ ګانې په کې ایښې وې،دوه تنکې ځوانان ورسره هم ناست وو، چې د یوه ګلاس په سر به یې دوه روپۍ اخیستې ما هم اوبه وڅښلې روان شوم د پښو له لږ مزله وروسته د غره بیخ ته ورسیدم غره څوکې په لورمې حرکت پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زه یوا ځې نه وم بلکې سلګونو څه چې په زرګونو خلکو مې ملتیا کوله، د ماشومانو شور جوړ وو ، چا ژړل او چا خندل څوک غره ته خوشحاله وو او څوک خفه ، د لوی غره نه مخکې یو وړوکې غر وو هغه خلکو چې مخکې یې دا ځای نه وو لیدلې او نه هم په دغه لاره تللي وو هغو ډیر خوشحاله وو ،دوی په دې فکر کې وو چې بس همدا وړوکې غر دې او بس اخوا پاکستان دې.
ګرمۍ خوله لګولې وه ډیر زیات ګردونه وو اکثره ښځې او ماشون به چې ستړي شوه نو په غره کې به دمې د پاره ناست وو ، په ځان به یې د څادرونو سیوري کړي وو ، د ټولو د خولې یو غږ واته چې ډیره ګرمي ده یاالله (ج) باران وکړې...
له الله (ج) څخه به یې د مرستې غوښتنه کوله ،سمه د محشر ورځ وه، د هڅ چا یو بل ته پام نه وو هر څوک په خپلو خولو کې ډوب وو ،هر چا کوښښ کاوه چې ځان ځای ته ورسوي ،ځینو ځینو خو به کومې ګنډې چې نور به یې ستړي کړې وو په غره کې پریښودې تر څو په اسودګۍ سره وخیژي ،خو بیا هم په دغه غره یوا ځې ځان پورته کول څه اسان کار نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم د دغو خلکو ملگری وم له ما سره کومه گنډه هم نه وه ،زه ډیر په اسانۍ سره ختم ځکه که به سترې شوم نو یو ډډې ته به کیناستم او چې دمه به مې وکړه نو روان به شوم، خو مگر هغو خلکو ته بیا مشکل ډیر زیات وو کومو سره چې ښځې او ماشوم وو هغوي ډیر په تکلیف وو ، په دمو دمو ختل زه جره انسان وم د ټولو دمخه د وړې غونډۍ سر ته وختم.

یو ډډې ته کیناستم له پاسه مې لارې ته کتل یوه توره لیکه جوړه وه ،تا به ویل لکه ښامار چې تږی وي او د غر سر ته د اوبو په تالاش په ډیرې چابکۍ راروان وي خو کله کله به د دغه ښارمار تنه گډه وډه شوه او کله کله به بیا یوه توره لیکه جوړه شوه.

زه د همدغه وړوکي غره په سر ناست وم او د بل لوی غره د ختو په اړه مې فکر کاوه، چې ژړا مې تر غوږو شوه.

د ژړا د اواز سره سره مې یو څه بنگار هم تر غوږو شو خو خیر زه یې په کیسه کې نه شوم،لږ وروسته مې یو ځل بیا هاغه معصومه ژړا او یو غږ چې داځل پرې یو څه پوی شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویل یې که په مزدورۍ کوم کس پیدا کیږي مزدوري به ورکړو خو چې دا بلا خو یوسي.
او ورسره مې یو بل غږ هم تر غوږو شو چې په تونده لهجه ورته وو ایې:دا دې څه د پلار کور نه دی چې څوک په مزدورۍ پیدا کړې دلته خلک ځان پورې حیران دي او ته د مزدورۍ خبرې کوې.
کله مې چې شاته پام شو ما په لومړي ځل د داسې پیغلو په مخ اوښکې ولیدې،زما په گمان په ټول عمر کې به یې هم ژړلي نه وي ،د دوي مثال د یوه داسې سوالگر په څیر وو چې په ډک بازار کې ناست وي خو مگر څوک کوم خیرات ورته نه ورکوي،د چا وس هم ورسره نه کیږي چې خیرات ورکړي او د نا امیدۍ سترگې یو خوا بل خوا اړوي،او بیا هم په دې تمه وي چې یو څوک به راشي، په دغه ځای کې مې په دریو پیغلواو یوې پخې ښځې سترگې ولگیدې.
د دوي له خوا ما ته یوې ماشومې رامنډه کړه یوه کلکه غاړه یې راکړه ، داسې راغاړېوته ته به وایې چې ما چیرې مخکې لیدلې وي ، له ځانه سره مې وویل لکه چې دې ښځو پویه کړې ،اوس به راځخه مرسته غواړي ، ښځو راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانېه ما ته کتل او ما له ماشومې سره ځان مشغول کړ، ماشومه به تقريباً د پنځو کاله وه.
په وره ژبه يې وويل: کاکا ځو ما هم بې له دې چې څه ووايم روان شوم ماشومه مې په غېږ کې ونيوله، زه ځکه بې له کومې خبرې څخه روان شوم ما فکر کاوه هسې نه چې دا ښځې کوم پېټې را په شا نه کړي.
د دويم غره د څوکې په طرف مې مزل شروع کړ، ښځو هم ماته څه ونه ويې، خو زه هم تلم او په لاره مې له ماشومې سره خبرې کولې په تلو تلو کې د ماشومې له خبرو څخه دا سې وپوهيدم چې د هغې نوم اسماء دی دغه درې وا ړه انجونې يې ترور ګانې دي او زړه ښځه يې نيا ده، د دوي کور په پېښور کې دی.
د اسما خبرې ډيرې خوږې وې ، په خبرو خبرو کې د غره نيمايي ته رسيدلې وم ، له ځانه سره مې فکر وکړ ، چې پردی انجلې دې روانه کړې هسې نه چې کومه ستونزه درته پېښه نه شي د غره يو ګټ ته د دمې لپاره کيناستو .
له اوږده ځنډه وروسته ښځې را ورسېدې زه په دې فکر کې وم چې له دوي سره به کومه ګنډه وي ځکه يې ورته ژړل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله هغوی راغلې له ځانه سره يې هڅ هم نه لرل يوازې يو د جامو بېک وو چې هغه هم زړې ښځې په سر کړې وو ښځې هم زما خواته راغلې، کيناستې او په دوعاوو يې خپلې خبرې پيل کړې.

الله(ج) دې له تاسره ډېر ښه وکړي خدای(ج) دې هر ارمان پوره کړه پيغلو انجونو هم له مانه کوم ستر ونکړه، په گمان مې چې ډيرې ستړې وې ځان ته يې هم فکر نه وو ،ښځې وويې :ځويه يوه مياشت کيږي چې واده ته راغلي يو او لاره رابانديې بنده شوې ،کور مو هم په حاجي کيمپ کې دی، اخر تنگ شو نو ځکه مو دغه غر ته زړه ښه کړ، خو که مونږ داسې خبر وو چې دا دومره لوړ غر دی نو يو کال به نور هم پاتې وو خو په دې غره نه راتلو څه وکړو اوس راغلي يو...

په خپل تور ټيکري يې خپلې خولې وچې کړې او يو اوږده ساه يې واخيستله، بيا يې په خبرو شروع وکړه.

دې جنکو هم دا ماشوم نه شوه وړلې ،دا ښه وو ځويه ! چې ته راغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې له خولې مې چې د ځوي نوم واوریده نو په زړه کې مې یو خوږ درد راپورته شو ، یو داسې درد چې زه یې اوس د بیان وس نه لرم او زما په قلم کې هم دومره زور نشته چې ویې لیکم ،د دې ښځې په خبرو کې یو بېل رنګه قوي ځواک نغښتې وو چې زه یې د ځان لوري ته کش کولم،د دغې ښځې په سترګو کې د مورنۍ مینې تجلا له ورایه ښکاریده ،ماد خپلې مور مینه نه وه لیدلې،زما مور هغه وخت له دې فاني دنیا نه سترګې پټې کړې وې کله چې زه پېدا شوم ، ما ته چا هم په داسې مینه د ځوی نوم نه وو اخیستې،ما هم تر اوسته چاته د مور نوم نه وو اخیستې خو چې ولې مې ورته د مور لفظ له خولې اوت...

له ښه ساعت دمې وروسته چې ښه مو معارفت سره وشو روان شو زه د ټول نه مخکې وم،اسماء زما په غیږ کې وه ،ټول چپه خوله روان وو ،خو زه نه پوهیدم چې ولې زما زړه غواړي چې له دې زړې ښځې سره خبرې وکړم زما زړه بې واره ټوپونه وهل او همدا یې غوښتل چې د دې ښځې له خولې یو ځل بیا د ځوي لفظ واورم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه طاقت نه کاوه ،بیا مې هم خبرې ورسره شروع کړې ډیرې خبرې مې ورسره وکړې، زه په دې وپوهیدم چې دغه ښځه درې لورګانې ،یو ځوی لري ،میړه یې پخوا په انقلاب کې مړ شوی ،اصلاً د پغمان او سیدونکي دي ،په خپلو خبروکې یې دا هم وویل چې ځوی یې ځکه افغانستان ته نه راځي چې تربوران یې وربانـدې زورور دي ،لـه ډیرې اوږدې مرکې څخه وروسته د غره بیخ ته ورسېدو ، ما خو هڅ کله هم د خپلې مور مینه نه وه لیدلې خو د دغې ښځې خبرو ماته د مور د مینې ارمان راوست،او په خپل زړه کې مې د اسمانونو له مالکه ګیله کوله چې ولې دې زه له دغه خوږ نعمت څخه بې برخې کړی یم ،ماته دا ښځه کټ مټ د خپلې مور په څیر ښکاره شوه ،حال دا چې ما خپله مور نه وه لیدلې خو ما فکر کاوه چې همدا زما مور ده.

د غره په بیخ کې څو ډاډ سنې ولاړې وې،ډریورانو یې چغې وهلې.

علي مسجد ته !

علي مسجد ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیناستو ،لږه دمه مو جوړه کړه ،یو سوچ چې زه یې ډیر زورولم هغې هڅ په دمې پوی نه کړم.
ماسره په جب کې نهه سوه روپۍ وې ،له ځانه سره مې فکر وکړ که چیرې له دې ښځو سره ځې د علي مسجد پورې کرایه درې سوه کلداري ده نو د پنځو کسانو یو نیم زر روپۍ شوې،له ماسره نهه سوه روپۍ دي ،دا هم راته بې غیرتي ښکاره شوه چې بیا هلته هغوي ته وایم چې پیسې راکړئ.
نو له ځانه سره مې وویل چې دوي ته به څه بانه وکړم چې زه همدلته پاتې کیږم په موټر کې به یې کینوم ، زه به بیا وروسته لاړ شم.
همداسې مې وکړل ،ښځې ته مې وویل چې تاسې لاړ شئ او زه پاتې کیږم ښځه ډیره هوښیاره وه لکه هغه چې له مخکې نه په ما پویه وي ماته یې وویل:گوره ځویه که د پیسو یا کومه بله خبره وي نو ما ته یې ووایه هڅ پروا نه کوي ،خو ما ټینګار وکړ چې داسې هڅ کومه خبره نشته خو زه اوس نه ځم زه یو ملګري ته انتظار یم کله چې هغه راشي نو بیا ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مې په موټر کې کېنولې څو ځله راته زړه وويل چې صفا ورته ووايه چې زما سره پيسې کمې دي ،دا خبره هم راتـه يـوه بـې غيرتـي ښـکاره شـوه د کـور پتـه مـې تـرې واخسته، ورته مې وويل چې حتماً به يوه ورځ درځم .

موټر روان شو ،دا سې احساس مې کاوه لکه له مانه چې زما روح وړي ، لکه د يوه بې وسه انسان په څير ولاړ وم او له لاسه مې هڅ هم نه کيده .

روح مې په بدن کې پـه لـړزا شو ،زړه مې بې واره ټکانونه کول،هڅ نه پوهيدم چې ولې پـه دې لاروۍ پسـې زمـا زړه خوږيږي...

له ښې ډيرې مودې وروسته زه پـه يـوه بـل مـوټر کـې سـپور شوم ،مـوټر د غرونو پـه منځ کې لاره لنډولـه خـو زه هـڅ نـه پوهيدم گنگس وم هڅ مې هم نـه اوريـدل لکـه يـو ويريـدلې ماشوم ، نه پوهيدم چې موټر بـه څومره مـزل کـړی وو خـو د موټر بريک او د خلکو شور ماشور راپه خود کړم، کله چې له موټره کوز شوم،نو له خلکو مې واوريدل چې لـه گړنگـه لاندې يو موټر پرېوتی او ټوله امله يې وژل شوې يواځې يو ماشوم بچ دی، په سر کې مې يو ډز وشو نور پوی نـه شـوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یوه چغه مې له خولې ووتله او په ژړا ژړا مې منډې شروع کړې، ځان مې لاندې موټر ته ورساوه، په اول قدم کې مې په هماغه چا سترګې ولګېدې چې په لومړي ځل یې ما ته د مور مینه را کړې وه، خو مګر ما ورسره ډېره غټه جفا وکړه ،کاش چې زه هم له دې سره په همدې موټر کې وای چې زه هم مړ وای.

زه له وړکتوبه بد قسمته وم اول مې خپله مور مړه شوه په هغه وخت کې خو په دې بدبخته دنیا پاتې شوم ، خو چې کله بیا د مور د مینې خبر شوم،ډیر ژر مې دا دنیا رنګه شوه.

او هغه څوک چې زه یې له دې مینې خبر کړم ډیر ژر له مانه ولاړه، زه یې یوازې پریښوم ما په ټول عمر کې د مور مینه نه وه لیدلې یوازې یو څو شېبې وې هغه هم د خوب کاته وو خو زه به اوس په ټول ژوند کې د مور ارمان کوم.

۱۳۸۹دلوه ۱۵

بتې کوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم ټولګی

لمر جګ ولاړو ،له کړکۍ یې خپلې شغلې کوټې ته په سرعت سره د ننه کولې د لمر ځلانده شغلو یې د تورو زلفو سره لوبې کولې له ښه ساعت وروسته یې د سترګو د بریښید و حس یې وکړ، په اړخ د اوښتو سره یې د لمر مستو شغلو سترګې بیا وبریښولې راویښه شوه.

له ویښید و سره یې سم له خولې یو چغه ووته.

وبې خدایه !ما بوره کړې لکه چې ګلاب خان بیا بې چایو تللې.

یو سوړ اسویلی یې وکړ،شین زوړ ټیکري یې په سر راسم کړو ،د ټیکري، په سر کولو نه وروسته یې ناکهانه له خولې ووته یاالله خیر کې(کړې) له لږ سوچ څخه وروسته په خندا شوه ،ښه اوس پوهه شوم دا خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او تـره لـه ځايـه پورتـه شـوه پـه کوټـه کـې يـې تېـز قدمونـه واخيستل ژر ژر د ځای په خوندې کولو لګيا شوه کلـه يـې چې بيسترې او نور کالي ټول کړل نو تصميم يې ونيوه چې د خپلې خور کره به ځي د خور کور يې يو څه له کلي لـرې وو ،خـو بيـا لکـه د ليونـو پـه څيـر ژر لـه خپـل تصـميمه واوښته،د کور په کار لګيا شوه .

نن بسانه نه پوهيده چې ولې هم خوشحاله ده او هم خفـه پـه چلاکۍ يې د کور کارونه کول خو پـه ځان نـه پوهيـده چـې ولې داسې ده.

نن يې د سهار چايو ته هم زړه نـه کيـده پـه کـور کـې يـې کـار کـاوه کلـه بـه انګـړ تـه او کلـه بـه پـه يـوه منـډه کـوټې تـه ننوته،زړه يې بې واره ټوپونه وهل کله بـه يـې د خوشـحالۍ احساس کاوه او کله به يې د خفګان.

لمر ښه ګرم شوی وو خلک ورته نه شوه ټينګيدای خو مګر بسانه په هغه تاوده لمر کې لګيا وه او کـور يـې جارو کـاوه ،داسې ورتـه ښکاريده لکـه چـې نـن يـې د کـالونو کـالونو ارمانونه پوره کيږي خو پـه يـو شـېبه کـې بـه داسـې فکرونـو پسـې واخيسـته تـه بـه وايـې چـې نـن ورځ يـې د ټـول عمـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواري او به وړي زړه نا زړه وه ،غولی یې جارو کاو ، لګیا وه تقریباً نیمایي انګړ به یې جارو کړی وو چې له خولې یې د سهار په خیر چغه ووته یا الله خیر کړې...
نور یې نو زړه ټینګ نه شو ، په بې واکو قدمونو د انګور تاک څپرګي ته راغله، په هغه شکیدلي کټ کې کیناسته چې د میره د مرګه د مخه یې جوړ کړی وو دا داسې زوړ کټ وو چې د یارلس څوارلس کاله پخوا جوړ شوی وو د بسانې میړه پخوا په یوې مریضتیا مړ شوی وو اوس نو یوازې یو ځوی یې لاره چې ګلاب نومیده چې اکثره د کلي هکانو به ورته ګلابې ، غټې سرې ،پمن او داسې نور نومونه اخیستل.
بسانې یو ځل بیا خپل تللي روحیات سره راجمع کړه، زړه یې په دې کراروه چې ګلاب خان ورته ویلي وو چې نن د ابتدائي څخه فارغیږي،نور به متوسطې ته د کلي بازار ته ځي ،خو یو دم به لکه د لیونو غوندې په خبرو راغله نه داسې نه شي کیدا ی کله به په زړه کې موسکی شوه ،په مغرورانه انداز به یې وخندل او له خندا سره یو ځای به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل، اوس به زه هم د کلي په ښځو کې سر لوړې ناسته یم، وایم به چې ګلاب خان په اووم ټولګي کې دی.
مخکې به چې کله، دې د کلي د ښځو په مخ کې د ګلاب خان د سبق یادونه وکړه ،نو هغوي به ورته ویل چې ته خو لاصبر وکړه هغه لا په سېږ کې پوښې نه ده ویشلې او ته وایې چې مکتب کې دې هغه خوارکی ګوره چې د شپږم صنف نه فارغیږي او که نه.
دې خبرې به بسانې ته سخت زور ورکاوه اکثره وخت چې به چا ورته داسې خبرې وکړې نو د خوارکي بسانې سره به بل څه نه وو بغیر د اوښکو ،بې ځوابه به شوه او په مخ به یې یو سیل اوښکې راماتې شوې.
له ډیره وخته په انتظار وه، په دې تمه ناسته وه چې ګلاب به راځي ،د خپلې کامیابې زیرې به ورکوي ،بسانې په زړه کې یې دا نذر هم منلې وو چې که چیرې ګلاب کامیاب شي نو په کور کې یې چې کومه غټه چرګه ده هغه به کلي د جومات ملا امام ته ورکوي ، بسانې ته نن بیخي کور خوند نه ورکاوه ، په خپره کې لره بره ګرځیده خو ډیره پریشانه ښکاریده تا به ویل روح ترې الوتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د خپل زور تیکرۍ په ګنډلو بوخته وه چې د دروازې درز یې واورېده د کلي یو هلک په منډه راغی، بسانې ابې !

واه بسانې ابې ! هله ګلاب کامیاب شو .

څه زما ځوی کامیاب شو !؟

بسانه له ډیرې خوښۍ نه په جامو کې نه ځایېده هلک یې ټینګ ټینګ ښکل کړ، له جیبه یې ورته یو شکیدلې پنځه ګون راووست ور یې کړ، اوس نو بسانه په دې وپوهیده چې سهار یې څو ځله د ټیکرۍ پیڅکه سر ته راتله هغه همدا د ګلاب د کامیابۍ زیری وو.

بسانه په ځان نه پوهیده نن یې د کلونو کلونو ارمان پوره شوې وو خو بیا هم بسانې ته داسې بریښېده چې دا هر څه ابس دي ، په منډه د کوره ووته له لرې پټو سرته په سړک ، یو څو هلکان ښکاره شوه چې ډیر په تیزۍ سره راروان وو ، کله به یې منډه کړه ، کله به یې په یو او بل د کاغذنو بارانونه کول له منډو یې داسې څرګندیده چې خوشحاله دي، بسانه په ډیر تلوار سره د دروازې مخکې ولاړه وه، چې اوس به یې ګلاب خان ځوی راځي ، په همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې یو درووند اواز راغی او له ورایه یوه شنه لوخړه هم پورته شوه، هغه متل دې چې وایي (ویشتلې په زړه بیدار وي) بسانه له مخکې نه پویه وه چې د هیلو کورگې یې وران شو ،ځای په ځای کیناسته له پښو یې ساه وختله. له لږ ځنډ وروسته یې څو کسان ولیدل چې یو کټ یې د دوی د کور په لور راروان کړی،او د بسانې په زړه کې د اووم ټولگي ارمان پاتې شو.

۱۳۸۹ دلوه ۱۷
خپله کور

بوټی که ډنډر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه بیا په دفتر کې نوکریوال وو ،غوښتل یې چې نن کور ته ولاړ شي خو مګر بل یې داسې څوک ونه مونده چې د ده په ځای په دفتر کې نوکریوالي وکړي ،مخکې به کله کله ایمل د ده په ځای پاتې کیده خو نن ایمل هم کوم ضروري کار درلود ، هغه هم له دې څخه د مخه کور ته تللې وو ،د مجبورې ورځې نه په دفتر کې پاتې شو ډیر زیات خفه وو په سوچونو کې ډوب وو چې څه وکړي.

خپل دفتر ته ننوت،د ټلفون غوږۍ یې راواخیسته د یو څو خبرو وروسته یې د ټلفون غوږۍ بیرته کیښوده،په فکرونو کې له دفتر نه په تیزو قدمونو ووت،ښه ساعت به نه وو تېر چې بیا لکه د لیوني په خیر راننوت،ژر یې بیا د ټلفون غوږۍ راواخیسته، زنګ وواهه له یو څه خبرو نه یې وروسته بیا غوږۍ کیښوه روان شو .

بصیر نن د نورو ورځو په څېر نه وو هم یې په څیره کې خوښي په څپو وه او هم یې له سترګو خفګان وریده، په کوچ کې اوږد اوږد وغځیده،د تلویزون ریموټ یې راوخیست،تنې یې کیکاږله تلویزون روښانه شو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلویزون کې یوه ښکلې او زړه راښکونکې منظره وه چې ورسره د یوه هنرمندې جذابه څېره هم راښکاره شوه ډېره په زړه پورې سندره شروع وه سندره به لا نه وه خلاصه چې بصیر بیا تنۍ کیکاږله چینل یې بدل کړ، په یو بل چینل کې د یوه روغتون واټونه راښکاره شوه ، دا یوه صیحي لیدنه وه د یو روغتون څخه چې ډېری چاروا کې ورته راغلي وو ...

بصیر دا ځل دې ته ځیر شو له لږ وخت وروسته وپوهیده چې دا د ننګرهار صحت عامه ده لکه بصیر ته چې دې خپرونې ډېر خوند ورکړی وي،د تلویزون لور ته یې په ځیر ځیر کتل.

په تلویزون کې د ننګرهار د صحت عامې اړوند معلومات ورکول کیدل چې څومره بخشونه لري او نور...

بصیر په همدې ننداره وو چې یو دم یې په څیره کې بدلون راغی یو ځل بیا یې د تېر په څېر په سترګو کې د خفګان نښې نیښانې راڅرګندې شوې په ډیرې خواشینۍ سره تلویزون ته ناست وو او خپرونه یې ننداره کوله، په تلویزون کې بصیر د زیږنتون څانګه ولیده چې ډیرې ښځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماشومان پکې پراته وو ځينو ښځو خو به خپل مخونه پټ کړي وو خو مګر بعضو يې ژير ژير مخونه چې د مريضۍ ښې په کې د ورايه ښکاره وو ښکاره وو کيدای شي چې په دوي کې د مريضۍ د وجې دا توان نه وو چې خپل مخونه پټ کړي او يا هم کومه بله وجه به...

د بصير د واده ديارلس کاله کېده چې بچې يې نه وو ښځه يې هم په خپله خوښه کړې وه ښځه يې ناديه نوميده چې له د سره د پوهنتون په يوه ټولګي کې وه، د پوهنتون په دوران کې يې سره واده کړې وو ،خو د بدمرغه چې د دوی کوم ماشوم نه وو ،د خوشحالۍ خبره خو دا وه چې ډاکټر پس له ديارلسو کالو د دې زيری ورکړی وو چې ډير ژر به د يو ځوی يا لور خاوند شي خو په دې يې هم پوهولی وو چې کيدای شي ستا ښځه پکې خپل ژوند هم له لاسه ورکړي.

بصير به چې کله د خپل ماشوم پيدا کېدنه را ياد کړل نو په خير کې به يې يو ډول خوښي را پيدا شوه خو بيا به چې د ډاکټر خبرې ورپه ياد شوې چې ورته يې ويلې وو کيدای شي چې په دې کې ستا ښځه خپل ژوند هم له لاسه ورکړي،نو زړه به يې په سينه کې بې واره په درزا شو ،له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه سره به يې دا ويره لرله چې هسې نه د ګل سره ډنډر هم مات شي، ځکه د بصير نادیه بې حده خوښه وه، ډير په مينه يې ورسره واده کړې وو.

څو ځله د کورنۍ له خوا ورته ويل شوي وو چې بله ښځه به درته وکړو خو د نه منله.

په دې شپو کې به بصير ډير په دفتر کې هم نه پاتې کېده ځکه پوهېده چې په کور کې بغير له ده څخه څوک نه شته يوه مور يې ده، هسې نه چې په ميرمن يې څه ونه شي.

د شپې لس بجې به وې چې د کټ خوا کې ټلفون په شرنګا شو بصير ډير په بيړه راپاڅېده ،د ټلفون غوږۍ يې پورته کړه په ټلفون کې يې يو نااشنا غږ واوريده د يو څو خبرو نه وروسته يې په ځواب ورکړ سمه ده درغلم.

په کاواکو ګامونو له کوټې ووت د ډيرې ورخطايي نه يې چوکيدار ته هم څه ونه ويل، په موټر سايکل سپور شو ،تپه تياره وه سترګه په سترګه سره څوک نه ښکاريدل، له لږ مزل څخه وروسته له يو کوځې ورپسې يو تور موټر رااووت، په ډير تېزۍ سره د ده پسې راروان وو بصير لږ څه تېز شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټرهم ورپسې ګړندۍ شو ،بلاخیره موټر د بصیر مختـه ودریده.
دوه کسان چې مخونه يې پټ وو رابښکته شول په لاسو کې يې ټوپکونه وو ،بصیر ته يې ونیول دا يې نور خبرو ته پرې نه ښود .له ځانه سره يې په یوه نامعلومه خوا یوړو ،له هغې څخه دا دې شل کاله نور هم تېر شوه د بصیر څوی زلمی دی،خو بصیر بیا رانغی کوم فکر چې هغه له ځانه سره لاره چې د ګل سره ډنډر مات نه شي له هغه نه ډیر سخت کار وشو هغه دا چې د ګل ټول بوټی له مینځه ولاړ.

۲_۱_۱۳۸۹
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ژاړي زه ژاړم

سهار شو نن له سهاره وريځو خپلې وزرې خپرې کړې
وې د اسمان زړه هم ډک ډک کېده، خو لا به ترې يو يا څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څاڅکې د ځمکې پـه لور نه وو راټوی شوي ،چې پـه کوڅـه کـې یـو شـور مـا شـور شـو ،یو داسې شـور چې مـا پـه خپلـه کوڅه کې په ټول عمر نه وو لیدلی ،هر چا سرونه خنډل ،ټول خلک داسې وو تا به ویل چې گونگیـان وي یـوائې سـرونه یې خنډل پلار مې لـه لرې ولیـده چې هغـې هـم سر ځنډه ،د کور پـه لورې روان وو .زه هم د پټیو پـه لور روان شوم ،ترڅو زه هم ځان پوه کړم، لـه لرې مې پـه یـوه دیـره کې وکتـل ،ډیر خلک راټول شوي مـا هـم خپـل قدمونـه یـو څـه گړندي کـړه ورغلم د خلکو یوه دایره جوړه وه ،په مینځ کې یې یوه ښځه ناسـته وه ،د ښـځې پـه مـخ کـې یـو ماشـوم هـم پـروت وو ،ماشوم زما پـه فکر چې اوده وو خو...

ښځې ژړل ،ټول خلکو تـه یـې ښـېرې کـولې داسې الفـاظ یې د خولې راواته چې کـه هر څومره کلـک زړی انسـان هـم وي نـو یـو ځـل بـه یـې د سـترگو څخـه یـو څـو څـاڅکي لاره وکړي ،پـه هـڅ چـا کـې هـم د پوښـتنې تـوان نـه وو ،چـې تـرې کړی یې وای ،ټولو ټیټ سرونه اچولي وو یـوائې د ښـځې خبرو تـه یې غوږ نیولی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د انسانانو انصاف دی دا انسانان نه دي دا د ځناورو نه هم بد تر دي...
زما زړه هم دغه وخت د زغم له پوړۍ ولوېده زه هم د نورو په څېر سلګو واخیستم،له سترګو مې بې واره اوښکې راروانې شوې،اوښکې مې پاکې کړې،له ښځې نه مې وپوښتل.
تروری څه خبره ده ؟
ښځه سلګو ونیوله داسې ډوبه شوه لکه ماشوم چې په ژړا کې ډوب شي،ښه په زوره زوره یې وژړل په ژړا کې یې راته ویل: که زه درته پوره خبره وکړم که زړه دې د غوښې وي نو ته به هم دا هرڅه پرېږدې اوله ما سره به وژاړې او که ستا زړه هم زما د خپلوانو اود هغه بد مرغه په څېروي،نوبیا مه ژاړه،بیا ته هم د هغوي په څیر ما پورې ملنډې ووهه ،ما پرېږده چې ښه په زوره زوره وژاړم چې دا یتیمه فضاء ماته خپله ژړا راغبرګه کړي، چې په دې انګازو کې د خپل ژوند ټوله کیسه تاسو ناترسه انسانانو ته وکړم، پرېږده چې زما چغې ظالمان واوري چا چې زما ځوی زما په غېږه کې بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاره کړ، او زما دا چغې هغه دوستان هم واوري چې د اوښکو پاکولو په ځای ماته د نیستۍ پيغورونه راکوي...

گوره ! زه يوه پښتنه يم ځان راته په ژړا دېر بد ښکاري خو زه نه ژاړم ما نه دي ژړلي، تر اوسه خو نور راکې د ژړا ځای ونه شو او خپله د دې ناترسه انسانانو په وړاندې يې خبرې پيل کړې ،د داسې بې غيرته او بې پښتو انسانانو نه زما ژړا پرده نه کوي،او زما دا اوښکې ستر ماتوي،په خپل سر زما له سترگو رواني دي...ژړا

خدای(ج) شته چې خپله مې هم د سترگو څخه د اوښکو سيلاب راروان وو ما هم نه شو کولای چې خپله ژړا او سلگۍ کنټرول کړم،دا خپل ځان راته د دې ښځې په مخ کې يو مجرم ښکاره شو زما د وجدان قاضي همدا يوه پرېکړه وار په وار اوروله چې ته مجرم يې او دا مې هم و منله چې مونږ ټول مسوليت لرو ،ټولو خلکو حيران حيران کتل ،په هڅ چا کې د خوځيدو طاقت هم نه وو د ټولو په اننگو د سپينو اوښکو سيلاب رامات وو ټولو ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ښځې د خوا او شا خلکو دا بې واره او ښکې ولیدې نو یقین یې راغی چې زما په غم زما غوندې وژړېدل نو خپله کیسه یې دا سې پیل کړه.
ویل یې نه زه لیونۍ یم او نه بل څه... ژړا
اول خو له دې ما شوم نه په تنګ ووم چې له مانه یې ډوډۍ غوښته او بیا د کور هغه بد مرغه مالک راغی ،ما نه یې د کور کرایه غوښته له ما سره د خوراک څه نه وو چې مو خوړلې وی،نو کرایه به مې د کومه کړی وای څومره زاري چې وه هغه مې ورته وکړه خو چې کله د هغې بدو ارادو نه خبره شوم چې ما ته یې ویل چې که پیسې نه وي نو ما خوشحاله کړه...ژړا
بیخي د ژوند نه مې زړه تور شو ،د کوره راووتم کور مې ورته پرېښود د ژمي یخه شپه مې په دې د ېره کې تېره کړه ،دې ماشومې له ما نه په وړه ژبه ډوډۍ غوښتله تر څو پورې چې راکې شیدې وې ورمې کړې نور نو ما کې هم شیدې نه وې او زه هم وږې شوې وم ډېر کوښښ مې وکړ خو هېڅ ونه شوه،نو دا د ویالې بوټې مې راوخیسته، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله مې هم وخوړل او دې ماشومې ته مې هم ورکړه ما وی چې یو څه به قرار شي، خو زه څه خبره وم چې ...ژړا زه به یوا ځې وژاړم چې دی زما د ژړا سره ونه ژاړي او یا راسره د دې دېرې دا خزان وهلې ونې وژاړي ، د دې ونو زړونه هم زما د دوستانو په شان دي خو یو فرق په کې دا وو ، چې زما دوستانو زما په ژړا پورې خندا کوله او ونو خندل نه خو خاموشه ولاړې وې، لکه چې د یوې وږې ماشومې او یوې بې وسه مور د ژړا غږونو ته یې غوږ نیولی وي ،دې لوې خاموشۍ زما د ژوند په اینه دا سې خاپونه کش کړه چې د ښایستونو دنیا هر څومره ښایسته شي زه به ورته د تورې شپې په سترګه ګورم، ما ته د خپل وږې ماشومې ژړا ګانو د کربلا د تږو کیسه وکړه،ما ته د خپلې لور د لوږې سلګیو د دې انسانانو د بې رحمیو مخ وښود ،د دې بدرنګو په بازار کې یوازې د وحشت تیارې دي دلته انسان ته د انسان په سترګه نه کتل کیږي دلته د انسان خبره د مطلب وړې ده، دلته ارزوګانې ړندیږي، ماته دا هیلې هسې لیونۍ ښکاري ،دا خلک د وختونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبرجن سمندر په غاړه د مرګ څخه ناخبره پراته دي ،اخیر به...
اخیربه دا اوښکې سیلابونه شي او د ډیرو کبرجنو ککرۍ به هوارې کړي.
ستا چې شیدې خوړونکی ماشوم د لوږې مري او د هیلو دروازه دې د خلکو په لاس بنده شي ایا ته به ونه ژاړې !ته به د خپل ماشوم د معصومو سلګیو سره خپلې ساندې ملګرې نه کړې ؟
ایا دا انسانان د ژړا سره بلد نه دی ؟
زه یوه مور یم او مور تل د زړه وینې اولاد ته ورکوي.
خو نه !
خو نه ! زه هغه بد بخته مور یم چې ما ونه کړای شو چې خپل ماشوم بچي ته د ژړا څخه بل څه ورکړم ماونه شوه کړای چې خپل ماشوم ته د زړه وینې ورکړم بلکې ما بدبختې خپل بچي ته یوازې دا اوښکې ورکړې ،نور وس مې نشته نو ځکه...
چې لور مې ژړل ما هم وژړل او بیا سلګو ونیوله......

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ژاړي زه ژاړم ،که څوک ژاړي او که نه نو زه به ژاړم
،ځکه زما وینې ژاړي زما شیدې ژاړي زما سترګې ژاړي
زه یوه بدبخته مور یم زه به ژاړم زه به ژاړم.

که دنیا ټوله خوشحالي شي
زه به یوا ځې په کې اوښکې تویومه

پېښور ګلدره

بد نصیبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله په نامه یوځه راکړئ،ډیره غریبه یم د سر سیوری مې نشته هغه خواخوږی نه لرم په والله چې ډیره غربې مې ده، چې سر مې راپورته کړ د یوې ښځې ځېره مې ولیده، خو چې ورته مې کتل نو سوالګره نه ښکاریده،بلکه دا چې عمر یې هم ډیر نه وو خو زړو جامو او شلیدلې ځادر یې د دې ګواهي ورکوله چې ډېرې غمونه او کړاونه پرې تېر شوي،فکر مې نه شو چې څو روپۍ مې ورکړې وای ، ښځه روانه شوه.

پام مې بلې خواته شو ،په صفایي مې پیل وکړ ، دا څو ورځې کېدې چې دا ښځه وینم په بازار کې خبر غواړي له دې نه مخکې مې کله هم نه وه لیدلې ،د ښځې شکل هم د سوالګرو په څېر نه وه، ځکه دې نورو خبر غوښتونکو به په زوره هم پیسې غوښتې خو دې یوازې ویل چې د خدای(ج) په نامه مرسته راسره وکړئ ،که به چا څه ورکړل نو ښه ترښه ګڼې نو په خپله مخه به تله.

د جمعې ورځ وه ،نن مې زړه ډېر تنګ وه ما غوښتل چې د جمعې د لمانځه نه وروسته د ملګرو سره چېرته چکر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړشم ، د جمعي لمونځ مې وکړ،د دوکان په خوا راروان شوم.
په هغه کوڅه کې چې زموږ د دوکان خواته غځېدلې وه د يوې ښځې نه دري کسه چې لوړ لوړ قدونه، غټ غټ بريت يې درلوده او رنګونه يې هم يو څه تور وو غوښتل يې چې موټر ته يې په زوره پورته کړي،ښځې له دوی سره مقاومت کاوه د ښځې چغو او سورو د ټولو خلکو مخ دغه کسانو ته ور واړاوه، سړو ډېره هڅه وکړه خو مګر ښځه ورسره پورته نه شوه ښځې ډېرې ناريې وهلې،ويل يې چې خلاصه مې کړئ ترې دا ظالمان دي د خدای(ج) په خاطر....
زړه مې نور طاقت ونه کړ،ورمنډه مې کړه زما سره يو څو نورو ځوانانو هم رامنډه کړه، هغه کسانو چې موږ وليدو په موټر کې کيناسته ډېر په تېزۍ سره روان شوه.
ټول ځوانان بېرته ستانه شو ، خو زه بيا هم ورغلم د ښځې حالت چې مې وليد خدای(ج) شته ډېره يې بې ستره کړې وه جامې يې ورته شکولې وې سم نيم بدن يې ښکاريده،په سر يې لوپټه هم نه وه،خپل څادر مې ور وغورځاوه ښځې له ځانه څادر تاو کړ،په سلګو سلګو چې له سترګو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ورسره يو څو سپينې ملغلرې چې د پاکۍ څرګندونه يې
له ورايه کوله هم ملګرې وې روانه شوه، ماغوښتل چې
ترې وپوښتم خو پوښتنې ته هڅ وخت پيدا نه شو، په زړه
مې يوه غټه غوټه پاتې شوه ښځې له سره شاته نه کتل
ګوندې حيا به ورته ودريدلې وي ځکه د ډګ بازار په مينځ
کې بې ستره شوه، زموږ له سترګو په يوه پړک کې پناه شوه.
راغلم بيا مې دوکان خلاص کړ په سر کې مې ګڼو پوښتنو
الوتنې کولې چې دا ښځه ولې دې سړو موټر ته پورته کوله
او دا نه تله؟
دا خلک څوک وو؟
کيداى شي چې دا ښځه دوې کوم بد کار له پاره وړله؟
شايد دا به يوه بد کاره ښځه وه...
خو بيا مې په ذهن کې د هغې حياناکې سترګې او
معصومه څيره تيره شوه زړه به مې ويل چې نه دا ډيره
معصومه ده دا سې نه شي کيداى، له ځانه سره مې وويل
چې راغله نو حتماً به ترې پوښتم، ما غوښته چې په چکر
چېرته لاړ شم خو دا کار رانه پاتې شو، ځکه زه پوهيدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مازیگر به دا ښځه د خیرات د ټولولو لپاره راځي ،زه به ترې پوښتنه کوم.
څو ورځې دا رانغه،مازیگر شو ښځه راغله،سپین غوښین لاس یو ځل بیا را اوږد کړ،د الله(ج) په نامه یو څه راکړه؟
ما چې هغه حیا ناکې سترگې چې ښکته ځمکې ته یې حیران حیران کتل ولیدې ورته ځیر شوم خو له لږ ځنډه وروسته پوی شوم چې ښځه غوصه شوه،ریښتیا هم دا دنیا ډیره مکاره ده،د دې دنیا خلک هم ډیر ناولي دي ای څه گورې !...
خورې که خفه کیږې نه نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
هغې د سر په خوریدو سره ځواب راکړ چې نه خفه کیږم.
ورته مې د کیناستو بلنه ورکړه،ښځه په داسې حال کې چې په څېرې کې یې د ویرې نښې پیدا شوې کیناسته.
خورې هاغه ماسپیښین څوک وو چې ته یې له ځانه سره پورته کولې؟
ښځې په تونده لهجه جواب راکړ چې ته یې څه کوې بس که خیرات راکوې رایې کړه گنې له هغې خبرو نه تیر شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه خورې ! ته لکه چې په غوصه شوې زه کوم بل مطلب نه لرم ماوې که زما درسره څه د وسه کیده نو کړی به مې وای هسې نه چې بله ورځ بیا داسې پیښنه رامنځ ته شي، ته باور وکړه زه له تاسره همدردې لرم نو ځکه مې له تانه پوښتنه وکړه.

ښه، خو زه نه غواړم چې ته د دې کیسې نه خبر شې، که خبر شوې نو د همدردۍ په ځای به دې له ماسره نفرت پیدا شي.

ما بیا هم ټینګار وکړ، زه نه پوهیدم چې ولې دا ښځه دومره ژر راځي شوه چې ماته خپله کیسه شروع کړي، خو کیدای شي چې د هغې به هم په ما سترګې خوږې شوي وې ،ښځه ژړغونې غوندې شوه او په کیسه یې پیل وکړ.

د دې نړۍ خلک ډیر خود غرضه دي دوي ته مرګ هم نه دی په یاد زه له دې دنیا نه په ټول ژوند کې ښه خاطره نه لرم کله چې زه خپل تیر ژوند را په یاد کړم...ژړا

زما نوم شګفته دی، زه د افغانستان او سیدونکې یم خو مګر په دې نه پوهیږم چې په افغانستان کې د کوم ځای یم، د نن نه ۲۵ کاله مخکې کله چې په وطن کې انقلاب رامنځ ته شو نو مونږ هم را مهاجر شو، چې د راتګ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې زه له خپلې کورنۍ څخه ورکه شوې وم، په پېښور کې یو کس پېدا کړم، خو اوس زه هغه کس نه پېژنم هغه بیا په یو بل کس خرڅه کړم، له دغه کس سره ما تقریباً اولس کاله تېر کړه دغه سړی ډیر ښه سړی وو د عمر یوه ډیره برخه یې تېره کړې وه، په دې اولسو کالو کې ما تریې کومه بده خبره هم نه وه اوریدلې ،ان چې زه د همدغه کس په کور کې پیغله هم شوم.

دغه کس نعیم نومیده چې خلکو به ورته نعیم مامې ویلې ،زما په نظر هغه ډیر ښه سړی وو ،هغه د انسان په جامه کې یوه فریښته وه ،ما ورته د پلار په سترگه کتل زما یې ډیر زیات خیال ساته زه هم ترې ډیره خوشحاله وم، خو زما نظر غلط وو ،له سترگو څخه څو اوښکې د گریوان په طرف راغلې او سلگو ونیوله...

دا د انسان په جامه کې یو حیوان وه ،ډیر ژوند مې ورسره تېر شو ،یوه ورځ یې وویل چې چکر ته ځو ،زه هم ډیره خوشحاله شوم ځکه په ځوانۍ کې به څوک وي چې چکر ته خوشحاله نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر راغلو دواړه پکې سپاره شو ،ویل یې چې سوات ته ځو په لاره کې ډیرې ښکلې منظرې او ښکلي ښکلي ځایونه مې ولیدل ډیر انسانان مې هم له نظره تېر شول،څوک په موټرو او څوک په پښو روان وو د الله ویش وو ،سوات ته په رسېدو سره یو هوټل ته ونښتو ،هوټل ډیر ښایسته او په زړه پورې وو ،ماته دا هرڅه نوي وو ،چکر ته ډیره خوشحاله وم.

ډوډۍ مو وخوړه،له ډوډۍ نه وروسته زه د هوټل چت ته پورته شوم،او له هوټله مې د سوات د ښکلو منظرو سیل کاوه دا سیل زما د ژوند د بدبختیو لومړې پوړ وو ،شپه شوه د شپې تر ناوخته د هوټل په چت ناست وو ،د سوات له خوږې هوا مو خوند اخیست،کوټې ته راغلو په کوټه کې یو تخت وو ،ما د احترام له مخې نعیم ته په تخت کې ځای جوړ کړ،په خپله لاندې ځملاستم ،گروپ مو گول کړ د شپې لس یولس بجې به وې چې په خوب کې مې د یوه دروند شي احساس وکړ،سترگې مې پرانیستې ،یو ټوپ مې وکړ،هغه څه چې ما یې احساس وکړ هغه نعیم وو چې خپلو نفسي خواهشاتو راخیستی وو او خپله اصلي څیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې ماته په هغه شپه وښوده، که هر څومره چې مې ځان وخوځولو خو دم راکې نه وو ،نه پوهیدم چې ولې...
خو هغه چې هر څه کول هغه یې وکړه ... ژړا
شپه تېره شوه سهار شو راپاڅیدم کله چې تېره شپه راپه زړه شوه نو ډیره ژړا راتله، له ځانه سره مې دومره وژړل چې سترګې مې په ځان وپړسولې نعیم راغی ماته یې سوال او زاري شروع کړه چې خطاء رانه شوې...
زه بیا وروسته پویه شوم چې د شپې په ما کې ولې دم نه وو نعیم په ډوډۍ کې د نېشې ګولې اچولې وې.
د غرمې مهال، یو څو کسه د یوه تور بیک سره راغله، د نعیم سره یې سترې مشې وکړه په سترګو کې یې سره ایشارې وکړې بیک یې ورکړ، نعیم راته وویې چې زه راځم په خیره کې یې له لرې ورخطایي ښکاریده ، زه چې پویه شوم چې کیسه بل رقم ده نو ورته مې وویل چې زه هم له تا سره ځم، نعیم بانې شروع کړې خو ماچې خبره ټینګه کړه، هغه هڅ غږ ونه کړ، بې ښاره له هوټله ښکته شو له لږ وخت تېریدو نه وروسته یو تور کس رابانديې لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچاوه، ماکه هر څومره کوښښ وکړ خو ځان مې ترې خلاص نه کړ، او بيا يې له ما سره... ژړا ...
د ښه ساعت ژړا نه وروسته بيا يې په خبرو شروع وکړه، يو داسې ځای ته بوتلم چې ما هغه ځای نه وو ليدلی ډير وهل ټکول مې وخوړل له دې سره، سره نور څه نه وو چې هغوي له ما سره و نه کړه ګډا ما ياده کړه بدلمني ما وکړه ...
اخير دا چې له خپله ځانه مې نفرت پيدا شو هڅ مې هم نه شو کولای، مرګ هم راته نه راتله څو، څو ځله مې د خودکشۍ اراده وکړه، بيا به څه ناڅه راپيښ شو خودکشي به پاتې شوه.
يو ورځ يې د يوه خان کره بوتلم له خان سره يې په يوه کوټه کې واچولم خان غوښتل چې له ما سره بدلمنې وکړي، مګر ما ډير کوشش کاوه چې ځان ترې وساتم بيا هم چيرته د نر زوراو چيرته د ښځې.
ښځه بيا په ژړا شوه خپلې اوښکې يې ژر ژر پاکې کړې په ډير زور سره يې وويل خو ما بيا هم خپل همت ونه بايله خان ډير نيشه وو، کله چې هغه اوده شو نو زه ترې په کړکۍ راوتښتيدم، چې راووتم نو چوکيدار ونيولم هغه ډير ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی وو ،زه یې خوشې کړم،دادې زه دلته راورسیدم،زه په دې خلکو نعیم بد مرغه خرڅه کړې وم،خو اوس چې زه دغه ښار ته راغلې یم نو ماته دا سې په ذهن کې راځي چې زه دلته اوسیدلې یم او زمونږ کور هم یو وخت همدلته وو دلته زما زړه سکون بیاموند زه دلته ګرځم چې کیدای شي چې یو ورځ مې د خپل پلار دوسترګې وګورم ،کاش چې د مرګه مخکې یو ځل د خپل ګران پلار هغه دوه سترګې وګورم زما پلار ډیر...

ناڅاپه یو سړی،دې ښځې ته ورغاړه وت،په ژړا یې پیل وکړ زه ډیر حیران شوم چې په دې سړي څه وشوه خو په ژړا ژړا کې مې د خولې دا خبره واوریده چې وزما بدنصیبې لورې،کله چې ما د هغه سړي ځیره ولیده هغه زما پلار وو.

نوټ:دا یوه ریښتوني کیسه ده چې ما ته مې یوه ملګري کړې

.

۲۲/۸/۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرام راډيو نشراتي څانګه

د پيغام دوستي

د شپې لس بجې وې چې د تخت سر ته يې موبايل وشرنګيده، شبانه له خوبه راپاڅيده خو د موبايل شرنګا ودريده، موبايل يې راپورته کړ، په تخت کيناسته يو څه وخت موبايل خاموشه وو، موبايل ته يې په ځير ځير وکتل ،خو کله چې شبانه بيا په تخت کې پريوته، موبايل يې بيا شرنګا پيل کړه، په ډېره غصه يې موبايل پورته کړ او د بلې غږ يې پرې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې ! بلې !

د بلې د غږ سره یو ځل بیا ټلفون پرې شو ، یوه دقیقه به لا نه وتیره شوې چې بیا ورته زنګ راغی ،دا ځل شبانې یو څه په زوره لهغصې سره ما پرې غږ وکړ.

بلې !بلې !

څوک یې خبرې ولې نه کوې،دې نیمې شپې ته وګوره او ستا په...

بیا به کوم د لوفر ځوی یې ته خپله مور خور نه لرې،موبایل یې په خپل ځای کیښود .

یو ساعت به نه وو تېر چې یو ځل بیا د موبایل نه شرنګا پورته شوه خو دا ځل چې شبانې موبایل راوخیست نو یو لنډ پیغام یې راستولې وو.

په دې هیله یم چې خفه شوې نه وې ماته خوب نه راتلو ما وېې چې یو څوک په تکلیف نه کړم له ځانه مې نمبر واوهه او تا ته زنګ درغی.

مننه

ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوبه وه، بې له ځنډه په خپل موبايل کې د پيغامونو صفحه خلاصه کړه يو څه يې وليکل، د پيغام استولو تڼۍ يې کيکاږله، بيا يې موبايل په ميز کيښود په خپل تخت اوږده اوږده وغزيده تقريباً دوه يا درې دقيقې به نه وې تېرې چې بيا هم موبايل په شرنګيدا شو د مقابل لورې يو پيغام راغلی وو.

شبانې د موبايل د پيغامونو صفحه بيا خلاصه کړه او وېې ليکل.

ډيره مننه ښه شپه.

شبانې فکر کاوه چې نور به يې په تکليف نه کړي د خپل تېرې ورځې درس به وواېي، ځکه چې خوب خو يې هسې هم تښتېدلې وو. له لږ ځنډه وروسته يې موبايل په شرنګا راغی.

موبايل يې پورته کړ، پيغام يې خلاص کړ، چې په کې يې ليکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وايه کنه نور ...

شبانه له غصې تکه سره شوه ،بيا يې هم صفحه خلاصه کړه او بل پيغام يې ورته واستاوه نه پوهيږم چې څه به يې ورته ليکلي وي،خو له لږ ځنډ نه وروسته يې بل پيغام هم ورواستاوه،او د دواړو خواو څخه پيغامونه پيل شول ،تر دې چې د يو بل د نوم پته هم ورته ولګيده ، شباني خپل نوم ورته اسيا ښودلې وو ، د دوي دواړو د پيغامونو له لاري ملګرتيا شوه،دغې ملګرتيا د ډيره پوري دوام وکړ،هره شپه به يې سره پيغامونه ليږل راليږل ،خپلې شپې به يې پرې رڼولې ،زاهد ډيره هڅه کوله چې د مقابل لوري سره خبرې وکړي، خو مګر شباني به ټلفون نه اوکې کاوه ،زاهد په پيغام ليکولو کې ډير مهارت درلوده ډيرښکلي ښکلي پيغامونه به يې شباني ته ليږل خو شبانه هم په پيغامونو کې له هغه کمه نه وه،دوی نه پوهيده چې ولې يو بل ته پيغامونه ليږي ،يوه شپه شباني ته يو پيغام راغلو چې په کې يې ليکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډيره موده وشوه، چې زه او ته سره پيغامونه ليږو راليږو ما ډېره هڅه کوله چې تاته د خپل زړه خبره وکړم خو ما دا جرئت نه درلود چې تاته د خپل زړه خبره وکړم زه نه پوهيږم چې ولې کله چې زه تا ته پيغام ليږم يا هم ستا پيغام راځي نو زما زړه بې واره ټوپونه وهي په زړه کې مې يو خوږ درد راپېدا کيږي نه پوهيږم چې ولې زما په بدن کې يوه جذبه راپورته کيږي، خو نن زه درته د خپل زړه خبره کوم ،زه له تاسره م.......... لرم .

شبانې چې دا پيغام ولوسته يو څه حيرانه شوه، په رنګ کې يې يو دم تغير راغی تکه سره شوه لکه چې و ويريږي د پيغام په مانا يې پويه شوه، خو بيا هم د خبرې د ښه څرګندولو لپاره يې پيغام ورواستوه.

زه له تاسره م........... لرم څه مانا زه په دې نه پوهيږم خبره دې واضحه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شباني خپل ټلفون کېښود ،داسې احساس یې کاوه لکه چې ژوند یې نن تغیر کوي،د عمر ارمان یې پوره کيږي، هم په زړه کې خوشحاله وه،هم حیرانه د پیغام د ځواب په تمه وه تقریباً لس پنځه لس دقیقې به لا نه وې تېرې شوې،چې بیا هم له موبایل ښخه غږونه پورته شوه،شباني موبایل راواخیست،پیغام یې پرانیسته.

گراني اسیا جانې زه پوهېږم چې ته د م......... په مانا پوهه شوې یې خو بیا هم ته زما له اصلي مطلبه ځان پوهول غواړې.
زما مطلب دا دې چې زه له تا سره مینه لرم...
په دې تمه چې بده یې ونه گڼې،ما که هر څومره هڅه وکړه،خو ما ونه شوه کولای چې زه له تا نه دغه راز پټ کړم،څه وکړم زه د خپل زړه نه مجبوره وم ،زه له تا سره ډیره پاکه مینه لرم،په خدای چې زه هڅ ځان نشم کنټرولولای څه وکړم ،خدای(ج) دې وکړي چې ناامیده مې نه کړې
ستاسې د ځواب په تمه
زـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شباني دا پیغام په یو رپ کې د خپلو سترګو تېر کړ ، ډېره خوشحاله شوه ځکه چې دا هم نه پوهیده چې ولې دا زاهد ته پیغامونه لیږي، او ولې د دې د پیغام په راتلو سره یې زړه بې واره ټوپونه وهي په ځواب کې یې ورته ولیکل.

ته ښه وايي زه هم نه پوهیږم، چې ولې د ستا سره دلچسپي ښایم، ولې ستا د پیغام د لوستو سره زه په خپل وجود کې یوه جذبه احساسوم ،خو زه د یو داسې کورنۍ څخه یم چې بیخې د دې خبرو تصور هم په کې نشي کیدای، ته به د دې خبرې په اورېدو سره یو څه خفه شې زه هم تاسره م............ کوم خو زه له دې خبرو ډیره ډډه کوم ځکه چې زمونږ د کورنۍ قانون دا نه ایجابوي.

زاهد هم د ځواب په تمه ډیر ناقراره وو ، په فکرونو کې ډوب وو چې ګوندې زما اقرار اسیا بد ونه ګڼي، چې موبایل یې په شرنګار شو ، خپل موبایل راواخیست ، پیغام یې ولوست، ډیر زیات خوشحاله شو ، وروسته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي خو د دواړو سره دوستانه جوړه شوه يوبل ته به يې د مينې پيغامونه ليږل.
د اسيا (شبانه) هم د زاهد سره مينه وه نو د وخت په تېرېدو سره يې په خپلو کې مينه زياته شوه او د تهوکو پيغامونه په مينې سره بدل شول ،زاهد به ډيره هڅه کوله چې د شبانې سره خبرې وکړي،خو شبانې خبرې نه کولې د زاهد اود اسيا(شبانې) د مينې پوره دوه کاله تېر شوه ،يو وخت دوي دواړو سره د کتو ژمنه وکړه،د دوي د کتو ځاى د ښار يو بڼ شو ،د ورځې دولس بجې وې ،شبانه د ښوونځي څخه راووته،د بڼ په لورې روانه شوه، نه پوهيده چې ولې بڼ ته ځي ولي په يوه داسې چا باور کوي چې تر اوسه يې لا ليدلې هم نه دى؟
په همدې فکرونو کې وه چې په موبايل باندې يې د پيغام د راتگ زنگ راغی ،شبانې پيغام پرانيسته پيغام د زاهد وو چې په کې يې ليکلې وو
زه په بڼ کې انتظار کوم راځه...
ستا
ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

شباني هم ورته په پيغام کې ډاډ ورکړ چې در روانه يم ،د يو څه مزل وروسته اسيا(شبانه) بڼ ته ورسېده ، بڼ ته په ننوتو سره يې سترګې په خپل ورور ولګيدې، ټکان يې وخوړو ډيره ورخطا شو ،په ډيره چټکۍ سره دبڼ څخه راووته،او دخپل کور په لوري روانه شوه.
د کور ته د رسيدو سره سم د زاهد پيغام بيا راغلو شباني په ځواب کې ورته وليکل

د کور څخه راتـه زنـګ راغلـو ،ډير ضـروري کـار راپـيښ شوی وو ، زه لاړم بيا هم ډيره بخښنه غـواړم زړګيـه هيلـه ده چې خفه نه شې بيا به ګورو
ستا
اسيا

شـپې او ورځـې تېرېـدې او د دوی دواړو پيغامونـه سـره همدا سې روان وو ،دخپلې مينې کيسې به يې په پيغامونو کې کولې،دخپلو نادانو زړګوټو تندې به يې پرې ماتولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېرې مودې نه وروسته يې يو ځل بيا د ليدو ژمنه سره وکړه داخل يې د ښار يو بل بڼ د ديدن ځای وټاکه. بيا هم د غرمې دولس بجې شوې اسيا(شبانه) له ښوونځي څخه راووته،د بڼ په لورې روانه شوه، زاهد ته يې پيغام واستوه چې زه در روانه شوم.

زاهد په ځواب کې يو پيغام ورواستوه،چې خپلې ښې نيښانې يې ورته پکې وښودې ،کله چې اسيا(شبانه) بڼ ته ورسېده،د وړاندې ناجو د ونې لاندې يو ځوان ولاړ وو ،تورې جامې يې په تن وې لوړ قد يې وو ،په لاسو کې يې کتابونه نيولي وو په تورو ويښتانو کې يې لاس واهه ولاړ وو. خو مخ يې بل طرف ته وو ،د شبانې خوا ته شا وه.

شبانه بڼ ته ننوته اخوا دېخوا ته يې وکتل خو کله چې د شبانې پرې سترګې ولګيدې،پوهه شوه چې زاهد همدا دی، په زړه کې يې تېر شوه چې څومره لوړ قد لري څومره ښکلی وي،په سپکو قدمونو د ونې په لور ور روانه شوه،تر شا يې ودريده،غږ يې پرې وکړ ، ته چې د چا انتظار کوې،هغه دې تر شا ولاړه ده ،زاهد مخ راواړوه،د شبانې له خولې د اخ کليمه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د شباني ورور امين وو.

۳/۸/۱۳۸۸
کابل

سوېدوۀی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوف خدایه (ج) دا څنګه ښار دی، په دې کې داسې څوک نه شته چې د چا مدد وکړي، د دې خلکو زړونه نشته دلته څوک نه مظلوم پیژني او نه...

دا زما به څه کیږي، زه خو به مړه شم دا څنګه ځناور خلک دي، چې د چا سره هڅ مرسته نه کوي، نه راته څوک یو روپې خیرات کوي او خیرات خو څه کی، چې هغه ښه خبره هم راته نه کوي.

په همدې خبرو کې وه، چې یو کس راغی.

ای ماما یو د الله په نامه یو څه خو راکا په خدای چې ډیره وږې شوي یم ؟

ماف مې که یو خو د ستاسو خیرات خورو نه په تنګ راغلي یو، چې هرې خواته ګورو بس یو روپۍ را که او دوه روپۍ راکه، د سره په خبره نه یې، او په ستر ګو ړنده شې زه خودې د ځوې په ځای یم ماته څنګه ماما وایې؟

څه وکړم د غریبۍ دې مخ ورک شي هر چاته ماما وایو ګنې ...

ګنې څه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هڅ نه ځه چې پېسې نه راکوې نو رتېه مې مه، ځه ته زما د زړه نه څه خبر يې خداى دې زما غوندې که چې درته معلومه شي.
له ځانه سره يو څه وبونګيده ،روانه شوه، نن يې دويمه ورځ وه چې څه يې نه وو خوړلي ډيره وږى شوې وه،د سهاره يې خوله په سوال سترې شوه،هڅ چا هم ورته څه ورنه کړل ،خوارکۍ به څه کړى واى غريبه وه،د ګېټې وتېې يې هم څوک نه وو مجبوره وه چې سوال يې کړى واى ،لاړه او د يو بل دوکان مخې ته ودريده.
د الله په نامه يو څو روپۍ راکړه؟
ماف مو کړه تروري لا خو سهر صبا دې او هڅ دوکانداري مو نه ده کړى،او تاسې خو يو نه يې چې دريې کړم ساعت په ساعت راروان استۍ.
له دې دوکانه هم نااميده روانه شوه، له ځانه سره غلې يې وويل خداې(ج) دې ماته مرګ راکړي ،دا څنګه ژوند شو، لاړه يو څه وخت ورکه وه، ډير وخت وروسته راغله،داځلې يې په مخ کې يو څه خوشحالي موجوده وه ،داځلې د مخکې په څير خفه نه وه، په ډيرې چابکۍ سره راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتر اوتر يې يو خوا بل خوا وکتل خپل ځای ته راغله، د
دې سپين سرې ځای د يوه زوړ ديوال غاړه وه، چې يو
لښتی هم ورسره تېر شوی وو، په ورخطا يې سره يې د
بوجۍ نه يوه نيمه سوې ډوډۍ راوويسته خدای (ج) خبر
چې د کوم مسلمان زړه به پرې سوزيدلې وي ،لومړی خو
يې خوله داسې وخوروله لکه چې هغه کس ته دعا کوي چا
چې ډوډۍ ورکړې.
ډوډۍ ته يې داسې حيران حيران کتل ته به وايې چې
لومړی ځل يې دی، چې ګوري يې،بيا يې په يو مخ او بل
مخ ښکل کړه،ښه يې وليده راوليده،کپ يې ترې بيل
کړ،غوښتل يې چې خولې ته يې کړي،يو کلک برک ونيول
شو د برک سره دوه موټرونه وجنګيدل،د بوډۍ لاس ټکان
وخوړه،ډوډۍ يې له لاسه په لښتي کې وغورځيده سپين
سرې ادې رانه رانه د لښتي خواته وکتل،خپله زړه بوجۍ
يې راوخيسته بيا هم د سهار په څير نا اميده راوانه شوه.

١٢/٨/١٣٨٩
د مرام راډيو نشراتي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکی ارمان

د ژمي اوږده شپه وه، خوب نه ورتلو، په کټ کې اوښتو
راوښتو هر څومره کوښښ يې چې کاوه مګر خوب يې
تښتېدلی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې يې د بخارۍ د دروازې نه د کانکرو يو ژيړه تته رڼا خپره وه، چې دی يې ډير زوراوه حيران، حيران به يې اول د بخارۍ خواته، بيا به يې د کوټې تورو لاړو ته وکتل، ډيره هڅه کوله چې خپل فکر بدل کړي خو فکر يې نه اوښتو بس په خپل ژوند پې فکر کاوه، مخکې به چې کله د پنج شنبې شپه شوه، ډير به خوشحاله وو، چې صبا به مېلې ته ځم او بيا به هم پيسې گټم ، خو نن شپه نه پوهېده چې ولې يې زړه خفه وو ، بس ټول خيال يې خپل ژوند ته وو ځو ځو ځله د خپل پلار مرگ ورياد شو، د ځانه سره يې وويل چې که خير وي پريدم يې نه خو بيا به له ځانه سره غلی او تکنی غوندې شو لکه چې وويريږي د ځانه سره يې همدا سوچونه کول خو نه پوهيدو چې ځانته څنگه خوب روالي.

اريـن زمـونږ د کلـي د يـوې غريبـې کونـډې ځـوي وو ، ډير کلونـه پخـوا يـې پـلار د مجاهـدينو پـه وخـت کـې يـو ناترسه قومندان وژلې وو ، د پلار قاتل يې هم پيژنده ځکه هغه هم زمونږ د کلي اوسيدونکی وو، خو څه به يې کړی وای غريب وو د يو وخت ډوډۍ وس يې هم نه لاره نو بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې څه اخيستی وای ،ارين يوائې په خپل کور کې يوه زړه مور لرله،نور هڅوک ورکره نه وو.
ده به په مزدوری باندې زمونږ د کلې د بعضو کورنو غواګانې پولې،او د پنج شنبې په ورځ به چې زمونږ په کلي کې مېله وه نو خوارکي به او به خرڅولې ،د بد نصيبه ارين عمر هم ډير کم وو ،تقريباً د۱۲ کالو به وو.
صبا ته د پنج شنبې ورځ وه،نن شپه بايد ارين د وختـه اوده شوی وای چې تر څو سهار د وختـه پـاڅي،خوب نـه ورتلو ،اړخ په اړخ اوښتو ،د کانکرو په تته ژيړه رڼا کې يې ځوک وليدل چې د ده د کټ په خوا راغی،په رنګ کې يې تغير راغی،په مخ يې د ويرې خولې راماتې شوې،خو لـه نژدې کېدو څخه وروسته وپوهېده چې موريې ده.
ارينه ځويه وا ارينه ځويه ولې؟
ځويه مريض خو به نه يې؟
نه نه مورې مريض نه يم خو خوب نه راځي.
ولې؟
زه ويم(وايم) مورې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترڅو به داسې تیاروکې شپې رنړوو ،ترڅو به مونږ هر ماښام د بل ډوډۍ ته انتظار وباسو ترڅو به بل څوک موږ ته ډوډۍ راوړي او مونږ به یې وخورو ،ترڅو به زه د نورو جامې اغوندم ماخو هڅ کله هم نوې جامې وانه غوستې.
وا ځویه ته ولې خفه کیږې ،که خیر وي نو یو ورځ به تا ته هم نوې جامې واخلم ښه زما ګلالیه !
ارین په حیرانتیا ورغبرګه کړه نه نو مورې داسې ورځ به کله راځې؟
واه زما ساده ځویه چې د خیره صبا دې په مېله کې اوبه خرڅې کړې،د خیره چې راغلې ستا د پېسو سره به یو څو نورې کړم تا ته به پرې جامې واخلم.
د هغه ټولې اندیښنې په دغه خبره ختمې شوې د ځان سره ډیر خوشحاله شو ،د خپلو نوو جامو سوچونه یې پیل کړه ،په خوشحالۍ ،خوشحالۍ اوده شو.
صبا شو ،سهار د وخته یې مور پاځیده ،په ارین یې غږ وکړ.
ارینه وا ارینه ځویه ! پاځه ګلابه چې سهار شو هله مېلې ته به نه ځې هله ګلابه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارین چې د مېلې د تګ واورېده په ذهن کې یې د نوو جامو خیال هم ورسره په خوځېدو شو ، سمدلاسه پورته شو ، خپل زوړ د اوبو کولر یې له ځانه سره واخیسته په تګ کې وو چې مور یې ورته یوه توره پلاستکي کڅوړه ورکړه.
ارینه ځویه کله چې ورېږی شوې، بیا به د یوې روپۍ ځانته څه شې واخلې، ډوډۍ به ورسره وخورې ښه ځویه !
ارین په ورو ورو قدمونو د مېلې په طرف روان شو ټوله ورځ یې اوبه خرڅې کړې، غرمه شوه، د پلاستکي کڅوړې څخه یې سړه ډوډۍ راوخیسته، په خوړلو یې پیل وکړ.
نن ارین ځانته په مېله کې هڅ هم وانه خیستل ځکه هغه په دې فکر کې وو که چیرې څه واخلي نو پیسې به ورسره کمې شي، جامې به یې بیا پاتې شي، ډوډۍ یې خوړله، ترموز یې په یو اړخ راکوږ کړ په ګلاس یې کې یې د کولر هغه بیخزنې اوبه چې یو څه ډکي او خاورې په کې پرتې وې راواچولې، اوبه یې وڅښلې په سر کې یې د نوو جامو خیالونو پروازونه کول.
د غرمې دولس بجې شوې ستړی شو د کور په لور روان شو ، چې د مور نه نورې پیسې هم واخلي او ځانته نوې جامې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، ډير خوشحاله وو، د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځاييده، ځکه چې نن يې پيسې هم ډيرې گټلې وي، بلـه دا چې اوس يې ځانته نوې جامې هم اخيستې، کوره ته په منډو منډو لاړ، مورته يې په ډيره خوشحالۍ سره ووي مورې! نن مې د خيره ډيرې پيسې گټلې نن مې مورې ۴۴ روپۍ گټلي.

وا زما ځوی خو نن د خپره ډېرې روپۍ گټلي!

ښه مورې ماته نورې روپۍ هم راکه (راکړه) چې زه ځانته جامې اخلم؟

ځويه ما سره خو ۱۳۰ روپۍ دي په دې خو جامې نه کيږې، ته به لږ نور هم ايسار شوی وی اوس خو غرمه شوه په همدې وخت کې خلک تږې کيږي په دې پيسو خو جامې نه کيږي.

ژړغونې شو، مورې نور ستړی شوم؟

ښه ځويه ته داسې وکه چې لاړ شه يو کولر اوبه نورې هم خرڅې کړه د جامو پيسې به دې پوره شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښه یې نه وه چې لاړ شي خو څه یې کړي وای د جامو لپاره یې باید بیا اوبه خرڅې کړي وای، روان شو مېلې ته ورسیده د جامو دوکان ته ورغی.
ماما د یو جوړه جامو رخت څو روپۍ کیږي؟
څه ورک شه خیرنه څه.
خو د بیا هم په وره ژبه وویل ریښتیا ویمه اخلمه یې.
دوکاندار په تریو تندي ورته وویل ۲۰۰.
ژر یې د خپل جیب نه پیسې راوویستې وشمارلې، یو څه غلی شو بیا یې د پېسو په شمار شروع وکړه. له ځانه سره وبونګیده، روان شو ،اوبه واخلئ اوبه غږونه یې شروع کړه، په وړو وړو قدمونو د یوې ګنې ګوښې په لور چې ګنې دلته به ترې څوک اوبه واخلي ځان ورساوه، دد سوچ ریښتیا شو کله چې لاړ نو یو دری څوانانو ترې اوبه واخیستې، له د سره یو اځې شپږ روپۍ کمې وې.
ارین په دې وخت کې دومره خوشحاله وو چې هڅ په ځان نه پوهیده زړه یې درزید و چې کله به اوس پیسې ورکوي، په رنګ کې یې یو دم بدلون راغی، د پېسو په تمه ولاړ وو چې د خیال مارغه یې والوته، په خیال کې د کلي له هلکانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـره لـوبې کـوي او دا ورتــه د خپلـو نــوو جـامو ښــودنه کوي، چې يوې جتهکې د خيالونو له نړۍ نه بيرته فاني دنيـا ته ستون کړ.
څنګه اوده خو به نه يې واخله ځوان په لاس کې د لسو روپو نـوټ نيـولی وو ،لاس يـې وراوږد کـړ مخکـې لـه دې چـې پېســې جيـب تــه کړي،يــو غــړز شــو ،توره لــو خړه پورتــه شوه،بيا نو نه ځوان مالوميده،نه سـپين ږيری،نـه اريـن وو او نه د هغه تنکي هډونه،د لوخړې د قراريدو سره سم ډيری ځوانان يوخوا بـل خوا پراتـه وو د چا پښـه نـه وه د چا لاس ډير يو بد حال وو دمړو په مينځ کې ارين هم پـروت وو چـې تنکي تنکي هډونه يې داسې...
خپل تنکي تنکي ارمانونه يې خاورو ته له ځانه سره ګور ته يوړه.

۲/۱/۱۳۸۹
بتهې کوټ
خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټوپک مشغولا

زه به هر سهار دفتر ته تلم زما لاره په یوه داسې کوڅه وه چې په دغه کوڅه کې ډېر کورونه وو یوازې په شمار یوڅو کورونه وو چې خلک پکې اوسیده دغه لاره زما لپاره لنډه وه نو ځکه به زه هر وخت په همدې کوڅه تلم.
هرسهار او ماښام به تلم، راتلم ما به هره ورځ په دغه کوڅه کې د یو کور مخې ته یوه ښځه لیده، دا ښځه د شکل نه سپینه غنم رنگه او د وجود نه ډکه غوښنه وه، زما چې څو مره فکر وو تېر ژوند یې ډېر ښه تېر کړی وو، د ښځې په څېره کې غم او خفگان له ورایه معلوم وو، که به هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیده نو د لیونۍ گمان به یې پرې کاوه یوازې همدا زه وم چې دغه ښځه ماته د روغو انسانانو څخه هم ښه ښکاریده،د دې په سترگواو شکل کې یو نامعلوم درد نغښتی وو دا سې یو درد چې زه به یې هر وخت دې ته هڅولم چې د تېر ژوند حال ترې وپوښتم.

دا ښځه به هر وخت د کور وره سره ناسته وه،د وړو وړو کانو نه به یې واړه واړه قبرونه جوړول،بیا به یې بیرته ورانول همدغه کړنه یې وه چې خلکو به لیونۍ بلله خو په دغې کار کې یو غټ اسرار پروت وو دغه قبرونه جوړولو او بیرته ورانول له رازه ډک کار وو چې د هرچا پام ورته نه وو.

کله کله به زه هم د نورو خلکو په څېر شوم چې یاره لیونۍ ده،خو بیا به مې د وجدان قاضي راته د خپل لیونتوب فیصله واوروله،ځکه هغه د شکل نه لیونۍ نه ښکاریده مگر کارونه یې د لیونیانو وو.

زه به چې هره ورځ همدغې کوڅې ته راورسیدم نو په دغه ښځه به مې سترگې لگیدې زړه به مې پرې ډیر درد کاوه خو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما به یې هر وخت غږ کاوه ،راډیو والا سترۍ مشې !
ما به په ډیر شرم او حیا سره، په خدای (ج) وبښه جواب ورکړ.

زما په سر کې ګڼې پوښتنې وې خو ما دا جرئت نه شو کولای، چې پوښتنه مې کړې وای،ډیر ځله مې ځان جوړ کړ چې ترې و پوښتم خو په هغه وخت کې د ښایستونو خالق له ما څخه دا جرئت اخیستی وو.

ډیره موده تیره شو ما هڅه کوله چې له دې ښځې څخه و پوښتم خو خپل زړګي دا اجازه نه راکوله.

کور ته لاړم د ځانه سره مې دا هوډ وکړ چې صبا به حتماً له دې څخه ددې د تیر عمراو د دغه کار پوښتنه کوم چې ولې دا هره ورځ دلته ناسته وي،ولې دا دلته قبرونه جوړوي،بیا یې ورانوي.

صبا شو هماغه ځای ته راورسیدم ښځه مې تر ستر ګو نه شوه،نه پوهیدم چې ولې؟

په دغه پردۍ ښځې پسې مې په زړه کې د ډیر خفګان احساس وکړ ،ټوله ورځ مې په همدې سوچونو تیره کړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازيګر شو بيرته راغلم، ښځه په خپل ځای ناسته وه، د تېر په خير يې بيا غږ وکړ راډيو والا په خير راغلې !
نور نو غلی نه شوم پاتې کيدای د ډيرو شکونو او ګمانونو له لاسه نور ليونی کيدم.
زړه مې ټينګ کړ، ورنږدې شوم، په خپل موبايل کې مې راډيو نيولې وه، غوښتل مې چې بنده يې کړم، خو ښځې بې له کومې خبرې زما نه ټلفون وغوښت، ما هم ټلفون ورکړ، ښځې موبايل غوږ ته ونيوه سندرې ته يې په ژړا پيل وکړ.
خدای(ج) شته زه هم ډير زيات خفه شوم ان دا چې يو څه ژړا ماته هم راغله، ځان مې کله هرڅومره ټينګاوه زما اوښکو د دغې معصومې ښځې نه هڅ پرده نه کوله او بې واره د ليمو څخه راروانې شوې.
د ښځې دې ژړا ته مې چې وليدل ګمان مې په يقين بدل شو، اوس نو په دې يقيني شوم چې ښځه ليونۍ ده، خو بيا هم زما يقين غلط وو، سندره يې پوره واوريده ښه يې ورته زړه تش کړ، سندره ختمه شوه ټلفون يې راکړ د کيناستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلنه بې راکړه، زه هم کیناستم ورومې ورته ووېل تروري که
خفه کېږې نه یوه پوښتنه درنه کوم؟
خپلې اوښکې یې وچې کړې، یو سوړ اسویلی یې وویست
مرۍ یې پاکه کړه.
وایه څویه څه وایې؟
په عمر کې مې لومړی ځل وو چې له داسې پېښې سره
مخامخ کیدم د یو څه تاثیر لاندې هم راغلی وم، ژبه مې
بنده بنده شوه خو خپله خبره مې پیل کړه.
تروري مخکې خو راسره یوه پوښتنه وه خو مګر اوس
راسره دوه پوښتنې پیدا شوې، اول خو دا چې زه هره ورځ
تا وینم دلته ناسته یې د کاڼو قبرونه جوړوې او بیرته یې
ورانوې؟
او بله پوښتنه دا چې دغې سندرې ته دې ولې وژړل ؟
ښځې بیا سوړ اسویلی وویست، څویه دا ډیره اوږده قیصه
ده زما د زړه زخمونه نور مه تازه کوه، ځان یې جګیدو ته
جوړ کړ، چې ما یې لاس ونیوه او ټینګار مې وکړ.
هو !که اوریدل غواړې نو کېنه خو هسې نه چې نا وخته شي
درباندې خو ګوره چې کیسه به تر پایه پورې اورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر مې جواب ورکړ نه ،نه ناوخته کېږي وايه !
د هغې په خوا کې مې پلټنې ووهله ،په خپل ټيکري د خپلو سترګو کونجونه پاک کړل،په خبرو يې پيل وکړ.
زما نوم حليمه دی زما د خاوند نوم خالد وو مونږ دواړو ډير په مينه واده وکړ ،د واده نه وروسته خدای(ج) يو ځوی راکړ ،چې رحمت نوم مو ورباندې کېښود ،رحمت زمونږ همدا يو ځوی وو ،زمونږ نور بچي هم پيدا نه شول ښه په مينه مو رالوی کړ، مونږ د اقتصاد نه هم ډير ښه وو ،ډير په مينه او محبت سره مو ژوند تېرېده،په ژوند کې ډير خوشحاله وو.
ښځې يوې خوا او بلې خوا ته وکتل،رحمت هم زلمی شو زه او د رحمت پلار په دې لټه کې شو چې رحمت ته ښځه وکړو ،له ډېرو خبرو او ګرځيدو وروسته مې ورته خپله خورزه وکړه.
په ستونې کې يې خبرې وچې شوې په ژړا شوه،بې واره سلګۍ يې وکړې،واده مو ورته راجوړ کړ،هغه د جنج د خوشحالۍ او په ما د غم ورځ هم راغله،خبرې ترې خطاء شوې،په ژړا شوه زړه مې ډير تنګ شو ،په خپلې پوښتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېمانه شوم، بیا یې په خبرو پیل وکړ خو دا ځل د یې سلګۍ ونه دریدې.

الله (ج) ګواه دی چې ماته هم بې دریغه ژړا راتله، نه پوهیدم چې ولې؟

کیسه مې هم پوره نه وو اوریدلې خو بیا هم ماته ژړا راتله زما اوښکې له سترګو نه بې له کومې خبرې راروانې وې.

جنج راغې د رحمت پلار په ټوپک ډزې پیل کړې د لاسه یې ټوپک توپ وخوړو او یوه ناترسه مرمۍ د رحمت په ټټر ولګیده...

دا زه چې ناسته یم دا هغه ځای دی چې په دې ځای کې رحمت په سرو وینو لت پت پروت وو چې سرې ډولۍ ارمان یې دې ځای خوړلې، زمونږ ارمانونه یې د خاورو سره خاورې کړل زمونږ د مینې کور یې رنګ کړ په هغه ورځ د یوې مور زړه سورې شو په هغه شپه د یوې ناوې راتګ په ځای د دې چې په چمبو او سندرو ولمانځل شي مونږ په چغو سورو او ژړا ګانو ولمانځه...

خبرې یې په ستونې کې ورکې شوې، سلګۍ پرې زورورې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څو ورځو نه وروسته بې د پلار زړه هم د ډیر خفګان څخه وچاودېده،او په دې ظالمه دنیا کې یې زه یواځې پرېښوم،ما هغه سندرې ته ځکه ژړل چې هغه وې (د ټوپک سره مې ټوکې مشغولا کړه په خطاء رانه جانان ولګیدنه) ماته هغه وخت رایاد شو چې په دې ځاې کې رحمت په سروو ینو لت پت پروت وه او ما ورسره هڅ مرسته نه شوه کولې،ښځې په چغو شروع وکړه او د کور په طرف روانه شوه.

۵/۴/۱۳۸۹

پېښور ګلدره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځوس روپۍ

لـه ډېرې مـودې مریضـتیا وروسـته یـو ځل بیـا یـې سـهار وختي خپل زوړ بایسکل راوویست او ټوټه یې پرې ووهله ، که څه هم داسې پـوره نـه وو جوړ د خولې خونـد یـې تـریخ تریخ کیده او نری نری تبه یې هم وه ، د تلو فیصله وکړه ، څه به یې کړي وي که چیرته نه وای تللی نو نوره یـې ګـوزاره نـه کیـده ، مخکې بـه چې دوکـان تـه تلو نـو یـو څـه ګـوزاره یـې روانه وه خو اوس چې له ډېرې مـودې نـه وو تللـی نـو د کـور ګوزاره یې لږه ګرانه شوې وه ، قرضدارانو هـم ډیـر پـه تنـګ کړی وو ، او هره ورځ به پسـې راروان وو ، اخیـر مجبـور شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بیا خپل دوکان ته ولاړ شي ،د خپل زوړ بایسکل د پاکیدو نه وروسته یې خپل زوړ او پېوندي واسکټ واغوست او خولۍ یې په سر راټینګه کړه ،کله چې له کوره وتو نو ښځې یې ورپسې غږ وکړ ،او ورو غوندې یې ووې.

سړیه ! اوره هم نشته ،شکور په حیرانتیا رډ رډ خپلې ښځې نادیه ته وکتل، خیر دي له ګاوندیانو نه یې راواخله که خدای (ج) خیر کړو چې مونږ وره راوړه نو ور به یې کړو نادیه د خپل خاوند ژړې کواري ته ځیر وه لکه په مخ کې یې چې یو نالیدلې شی ویني یو سوړ اسویلې وویست او ویې ویل دا دویمه ورځ ده چې په همدې بانه یې ترې را اخلم ،اخیر دوې په څه وایې ؟

څه الله (ج) به خیر کړې اوس یو څه چل وکړه ،شکور له دې خبرې سره سم روان شو ،لا وتې نه وه چې دروازه ټک ټک شوه.

شکور یو څه غلې شو ودریده بیا یې هم په مړاوو سترګو نادیه ته وکتل هغې هم خپل ځوی ولیږه چې وګوره څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ،که د پلار پوښتنه دې کوله نو ورته وايه چې پلار مې نشته.

دروازه بيا يو څه په زوره زوره ووهل شوه اميد ورغې، د لږ ځنډ وروسته اميد په منډه راننوت او په وره ژبه يې وويل ،مولې(مورې) ګوت(ګوډ) کاکا بيا راغلی وايي چې پلال(پلار) دې څه شو ؟

تا ورته څه وويل ؟

ما ولته(ورته) وويل چې پلال(پلار) مې کور کې دې.

اميد لا خبره نه وه خلاصه کړې چې يوه درنه څپېړه په مخ وخوړه ،خره ما تا ته نه وو ويلي چې هر څوک وو نو ورته وايه چې پلار مې په کور کې نشته ،اميد په ژړا شو هلته بيا د دروازې نه بهر د ګوډ چغې شوې.

شکوره !وشکوره !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شوې نور صبر نه شم کولې، که پیسې راکولې شې نو ښه ده ګنې همدا نن به دې ګډه په سر کړې،شکور خوارکې د یوه بې وزله انسان په څیر ولاړ وو داسې انسان چې یو ځوک ورته مخامخ سپکې سپورې وایي خو مګر د دې له لاسه هڅ هم نه کیږي.

شکور چې نور یې د ګوډ سپکې سپورې نه شوې اوریدلې ورو وره په لورې وروان شوو که څه هم زړه یې نه غوښتل چې ورشي ځکه چې له ځانه سره یې هڅ ځواب نه لاره ،ګوډ د شکور د کور مالک وو په ډیره تونده لهجه لګیا وو.

نور نو زه تا ته هره ورځ نه شم راتلای ته نیسمن یې تا سره به په عمر کې پیسې نه پیدا کیږي نو زه به تا په کور کې خوشې پریږدم نور مې د صبر کاسه نسکوره ده شابه...

شکور په ډیره عاجزې سره ورغې او ورته یې ورو وویل، ګوره تا ته خو پته ده چې زه هم دا درې میاشتې مریض وم په خدای (ج) که مې ټک کار کړی وي دا دې نن دوکان ته ځم او د خیره سره اول به همدا ستا پیسې خلاصوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه تا نیسمن زه پیژنم په ټول عمر کې به هم له قرضونو خلاص نه شې که دوکان ته ځې او که جهنم ته !

خو ماته خپله د ځلورو میاشتو کرایه راوړه ګنې ما خو پیژنې کډګۍ به در په سر کړم.

ګوره وروره ته لږ ساړه وخوره او یواځې دوه ورځې راته صبر وکړه تا ته به ټولې پیسې درو سپارم.

دا ساړه دې په تندر ولګي زه به ترڅو پورې ساړه خورم...

خیر دا دوه ورځې به هم تیرې شي شکوره !خو که بیا هم پیسې دې رانه وړې ګوره زما نه به بیا بد څوک نه وي...

ګوډ د ځان سره بونګیده او روان شو ،شکور په ډیر مایوسۍ سره کور ته ننوته او خپل زوړ بایسکل یې له غوړه ونیوه او له دروازې راووت ،په زړه کې یې ناهیلیو غزونې وکړې له خپل ژونده ډیر ناهیلی وو ،څو څو ځله یې په لاره کې بې واره له خولې نه ساړه ساړه اسویلي ووتل په ډیر سوچونو او فکرونو سره د بازار په لور روان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په ښار کې یوه غرفه درلوده چې په هغه کې یې د هوا ټانکۍ ایښې وه،او د موټر د ټیرونو پنچري به یې نیوله کله چې خپلې غرفې ته ورسیده ،غرفه یې هم په بد حال وه ،بایسکل یې غاړې ته ودراوه او د غرفې په خلاصیدو یې پیل وکړ، د غرمې تر یولسو بجو یې خپله غرفه راپاکه کړه د هوا ټانکۍ یې چالانه کړه، په خپله بیا هم د دوکان مخې ته د زړو ټیرونو په سمولو لګیا شو ،تر ډیره وخته پورې د دوکان په صفایي لګیا وه ،نه پوهیده چې ولې یې په زړه کې د کایناتو له ښتن نه ګیلې کولې مخکې خو به که هر څومره سخته وربانديې راغله بیا به یې هم په خوله همدا وو چې ته په خپله پوهیږې،خو نن به چې کله د ګوډ خبرې ورته رایادې شوې نو بیا به د ښکلا له مالکه ګیله من شو .

مخکې به کله چې د غرمې دولس نیمې بجې شوې نو امید به ډوډۍ د ملا پورې تړلې وه کتغدانې به یې په لاس کې وه د دوکان په خوا به رارawanوو ،خو نن د ماسپیښین یوه نیمه بجه شوه چې د امید درک ونه لګیده نه هم د کار درک

(c) ketabton.com: The Digital Library

لگیده هغه په دې پوهیده چې په کور کې یې اوره نشته ځکه خو یې زړه خاطر جمع وو ،شکور د دوکان صفایي ختمه کړه د کار په انتظار ناست وو چې گوندې اوس به یو څوک کار راوړي چې د لرې نه د یو موټر سایکل والا د شکور په لور روان وو ،دی له ځانه سره ډیر خوشحاله شو د موټر سایکل خاوند موټر سایکل ودراوه او ورته یې وویل استاذه د موټر سایکل ټیر کې مې هوا نه شته نه پوهیږم چې پنچر به وي او که څنگه؟

شکور په نرمه لهجه وویل ښه صیبه ته کینه زه به یې درته په یو پړک کې جوړ کړم.

سړي راغلو او کیناستو اود لرې ناستې نه وروسته یې شکور ته یې د پنځوسو روپو نوټ ونیوه.

واخله استاذه د پنچرۍ پیسې دې واخله !زما لږ کار دې زه ورځم او لږ وروسته به پسې راشم.

شکور بیا هم په نرمه لهجه وویل ماتې درسره نه شته ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه ټولې ستا شوې.

ښه صيبه تا سې چې راځئ نو ستا سې د موټر سايکل ټېر به جوړ وي ،سړی په خپله مخه روان شو شکور له ځانه سره ډير خوشحاله وو ،اوس نو شکور د سهار په څير نه وو په شکل کې يې يو څه بدلون راغی په تورو بريتو کې يې نری نری مسکا خپره وه ،له ځانه سره يې فکر کاوه چې له خيره سره که نور کار وشو او که نه خو ماښام ته به په دې پنځوسو روپو ډوډی واخلم او په کور کې به يې د خپلې ښځې او ځوی سره په مينه مينه وخورم.

د ماسپيښين درې بجې به وې شکور ټېر ټول وليده خو هڅ پنچري په کې نه وه له ځانه سره يې وويل لکه چې کوم ماشوم ترې په زوره هوا ويستې ټېر يې بيرته بسته کړ او چې کله يې د هوا پيپ راواخيست او غوښتل يې چې ټير ته هوا ورکړي له دې سره يونا څاپي درز شو يوه توره لوخړه د اسمان شنو ته پورته شوه کله چې خلک راټول شوه شکور خوارکې غوښې غوښې پروت وو او په ښي لاس کې يې د پنځوسي نيمه توکړه پاتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بتې کوټ

دوستي

هغه له وړيکتوبه زما کلک وو ،دماشومتوب نه په يوه
ښونځي کې وو ،اول خو زمونږ د دواړو کور په يو لوی
کلي کې وو ،خو بيا يو څه وخت وروسته د هغوي کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي نه لږ لرې لاړه ځکه چې کلې ډېر تنګ وو نو دوي له کلي نه لږ لرې په پټو کې کلا وکړه خو بیا هم زما او د هغه دوستانه روانه وه کله به چې سهار شو نو دواړه به یو ځای مکتب ته تلو ،له ښوونځي نه به راغلو نو د ډوډې له خوړلو نه به وروسته زه هم د هغوي دیرې ته تلم او هلته به مو لوبې کولې ،ماشومتوب وو ډیر ښه وختونه وو لکه د خوب کاته وو ،په ماشومتوب کې که هر څومره کلک دوستان هم وي یو ځل نه یو ځل جنګ کوي خو زما او د جلال ملګرتیا څه عجیبه وه زمونږ د دواړو په مینځ کې د ماشومتوبه هڅ جنګ نه دی راغلې،خو خیر وختونه تیریدل هغه د چا خبره را زلمیان هم شو ، زمونږ او د جلال د کور تر منځ لږه فاصله وه خو د دغه فاصلې په اوږدو کې یو ګودر هم راتلو چې په دې ځای کې به زمونږ د کلي جنکو کالي مینځل،دغه ګودر ډیر په یو ښه ځای کې وو په غاړو یې ډیرې ګڼې او ښکلې ونې هم ولاړې وې کله کله به د کلي بعضو شخو جنکو په اوړې کې همدلته لمبل هم ، یا به یې په یو بل اوبه اچولې .مونږه هم نوي نوي ځوانان شوي وو دغه توده لوبه به زمونږ هم ښه راتله بله دا چې زما لاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه گودر وه زه به چې کله د جلال دیرې ته تلم نو د
گودر لاره یو څه لنډه وه نو زه به په همدې لاره تلم د لنډوالي
او اوږد والي خو یې راته پروا نه راتله خو یو بل لامل یې دا
وو چې مونږ هم زلمیان وو نو هلته به د کلي جنکۍ ناستې
وې هڅه به مو کوله چې جنکۍ وگورم اکثره وخت به چې
کله گودر ته کوم هلک ورسیده نو د کلي شوخو جنکو به د
شوخۍ نه هم یو بل ته په غوږ کې پس پس شروع کړل او د
هماغه هلک خواته به یې کتل اصلي مطلب خو به یې د
هلک لیدل نه بلکې زورول وو او مونږ به هم خوشحاله وو
چې نن راته پلانکۍ جنۍ وخندل ،مونږ هم داسې ښه
سړي نه وو ، کله کله به مو چې کومه بدرنگه جنۍ ولیده نو
د شوخۍ نه به یې ویل چې نام خدا ...
د ورځو نه یوه ورځ وه چې زه د جلال دېرې ته روان وم خو
کله چې گودر ته ورسیدم یو دم مې د خولې نه د نام خدا
کلیمه ووته ،داخل مې دا کلیمه په ډیره حیرانۍ سره د
خولې ووته او دا کلیمه مې د شوخۍ نه نه بلکې د
حیرانتیا نه خولې ته راغله، په ریښتیا هم ما داسې حسن
هیڅ کله هم نه وو لیدلې زه که د دغه نالیدلې ښکلا هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره صفت وکړم خو بیا یې هم کم دی، خو کله چې د جنۍ په ما نظر شو نو له حیا نه تکه سره وا وښته او ژر یې خپله مخ په خپل سپین ګاج پټ کړ، خو بیا یې هم د اننګو هغه سورخي چې د ډیري حیا نه یو په دوه شوې وه له ورایه ښکاریده په یوه منډه د جنکو شا ته پټه شوه او په ګودر کې د جنکو د خندا ګانو شور جوړ شو.
خو مګر کاش!
کاش چې ما دغه ښکلا نه وای لیدلی!
کاشکې چې همغلته زه روند شوی وای خو چې ما دغه نوراني مخ نه وای لیدلی.
یو شاعر وایي چې:
طلایي زلفې، شنې سترګې، د ښکلا یو لوړ معیار
په ریښتیا هم دغه ټول هرڅه پکې وو جګه ونه، سور سپین رنګ، طلایي زلفې غټې غټې سترګې...
کله چې د جلال ډیرې ته ورسیدم نو جلال په انتظار کې ولاړ وو، وروسته له ستړې مشې نه یو ځای ته د تګ فصله مو وکړه روان شو، خو زما فکر او خیال ټول په ګودر کې وو، جلال خبرې کولې خو ما هڅ هم نه ویل یو اځې د هغه بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساري ښکلا په فکر کې وم چې ما په خپل ټول عمر نه وه لیدلې هغه د شاعرانو خبره زما په سینه کې اوس زړه نه وو زما روح په خیال کې د هغې ښاپیرۍ سره د اسمان په شنو کې لوبې کولې ،اخیر جلال مې په اوږه لاس کیښود او دفکرونو دنیا یې راته ورانه کړه ،په کوم چرت کې تللې یې ،بیا یې غږ وکړ چیرته یې،وایه کنه څه شوي زه همغه شان فکري روان وم ماوي هڅ نه دي شوي ،هغه په ټینګار وویې زه له تاسره د ماشومتوبه ملګرې یم ماته پته ده چې څه شته او بیا خو هغه ملګرۍ نه شو چې د بل ملګري د زړه په خبره پوې نه شي.

ما په خندنۍ لهجه وویې ښه وو ایه زما په زړه کې څه دي خو جلال خبره اړوله راړوله او ټینګار کاوه چې په خپله ژبه یې راته وو ایه ګنې بیا درنه خپه کیږم.

څوځله مې وویې یاره هڅ نه دي شوي خو چې ډیر یې تنګ کړم نو ورته ټوله کیسه وکړه.

جلال په خندا شو او ویل یې ښه ګنې زما وروره عاشق شوې دې ،عمر تیرېدو خو ډیره موده وشوه چې بیا مې هغه ښکلا ونه لیده،هره ورځ به په ګودر راتلم خو هڅ مې په نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانغله زه نه پوهیدم چې ولې مې په هغه چا پسې زړه بې واره دردونه کوي چې هغه ما هڅ نه پیژني او کله یې هم په یوه خواږه نظر نه دي راليدلې.

نوی کال راتلونکی وو او زمونږ د ښوونځي امر داسې فصله وکړه چې د حمل په اوله ورځ ، فصله یې وکړه چې مشاعره به د انجونو په ښوونځي کې وي .

د حمل لومړی ورځ وه، کله چې مشاعره پیل شوه جلال زمونږ د مشاعرې ویاند وو ، زه هم د ستیج سره نژدې ناست وم ،ډیر نارینه او ښځینه شاعران نوبت په نوبت راتله خپل شعرونه یې ویل،د شاعرانو د بلنې په لړ کې جلال یوې ښځینه شاعرې ته بلنه ورکړه د دغه شاعرې د نوم په اوریدو او لیدو سره زما بدن زیږ شو شاعره هیله وه ،دا د همغه ښکلا خاونده وه کومې چې زما خوبونه حرام کړي وو ، هیلې یو ډیر ښکلې شعر لیکلې وو ،د شعر هر بیت چې به یې ویلو نو ما به ویل لکه چې ماته وایي،زړه مې په سینه کې بې واره ټوپونه وهل ،نورمې بیخې طاقت ونه شو ،جلال ته ورغلم ورته مې وویل چې ماته هم نوبت راکړه چې زه هم شعر وایم جلال وخندل،ته خو شاعر هم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خو ما ټينګار وکړ جلال ويل ګوره چې ښه شعر وي، کله چې هيلۍ شعر ختم کړ جلال يو بيت وويلو او بيا يې ماته بلنه راکړه ويل يې چې يو ځوان ته بلنه ورکوو دا شاعر هم نه دې خو د شعر مينوال دی...

زه سټيج ته ودربدم په ټول بدن باندې مې خوله راماته وه زړه مې بې واره درزيده ،يولامل خو يې دا وو چې کله هم زه د چا په مخ کې نه وم دريدلې او بله خبره دا وه چې زه اوس د داسې چا په مخکې ولاړ وم چې د هغې په مخکې زما روح هم غلامي کوي ،ناګهانه مې خولې ته يو بيت راغې:

ډير حسن پرست يمه سجده به رانه ولګي
مخ په نقاب پټ کړه په ايمان مې لوبې مه کوه
يو بل بيت مې هم د خولې ووت

لکه ماښو چې څوک د چا لوګی کړي
داسې دې ياره يو نظر لوګی کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه دوه بيتونه مې وويل او کيناستم خداى(ج) شته ډېر بدرګه شوم مشاعره ختمه شوه جلال هم ډېر تشويق کړم ځکه چې دا زما لومړى ځل وو چې د خلکو مخکې ودريدم ډير زيات خوشحاله هم وم ، له ځانه سره مې يو هيله په زړه کې وه چې کله به وي زه ګودر ته راشم او د هيلې سره يو څو خبرې وکړم ،يوه ورځ مې بيا هم هيله وليده خو د خبرو چانس ورسره نه وو ځکه چې هلته نورې جنکۍ ډيرې وې.

هيله مې يو څه وخت وروسته بيا په ګودر وليده داځل په ګودر کې څوک نه وو ،له ډيرې مودې وروسته مې هغه موقه په ګوتو راغله دکومې به چې ما دهر وخت لمانځه نه پس په دعا کې د خپل ربه غوښته ډير خوشحاله شوم کله چې ګودر ته لاړم د ډيرې ورخطا يې نه چې بل څه ووايم ورته مې وويل ،ډير ښکلې شعر دې زمزمه کړ ،هيلې په خندا شوه په خندا کې يې پاکې او ساده ګي نغښتې وه ويې ويل چې ما خوشعر نه دې زمزمه کړې ما شعر همداسې ولوست.

زه ډير خوشحاله وم ما وي چې هرڅنګه وو خو د ستا غوندې ښايسته وو ،د هغې په شکل کې مې يو ځل بيا هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلون ولید کوم چې ما په اول ځل کې چې ما ورته ویلي وو چې نام خدا د حیا نه تکه سره شوه خو یو فرق یې لاره هغه دا چې په لومړي ځل د جنکو شاته پټه شوه خو دا ځل کیدای شي چې د پټیدو به څه په نظر نه وو ورغلي په ځای نا ستة پاتې شوه او زیاته یې کړه

ته په خپله ښکلی یې !

په لومړي ځل مې د یوې جنۍ له خولې نه داسې واوریده ،د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایدم د دې سره د هیلې په مخ باندې یوه حیاناکه مسکا خپره شوه او روانه شوه ،وخت په وخت په زمونږ دیدنونه سره کیده زمونږ د دواړو د یو بل سره ډیره مینه وه داسې وخت هم راغلو چې په ورځ کې به مو لیدل سره نه وو کړي نو ساعت به راباندې نه تیریدو ،ما ډیره هڅه کوله چې د هیلۍ کور پیدا کړم خو هر ځل به ناکامیدم.

جلال به هم هره ورځ ماته ویل چې یاره دا ورندار خو راباندې وګوره ،ډیر تنګار به یې هم کاوه چې نوم یې راته واخله خو ما ورته ویل چې کله مې درباندې ولیده نو بیا به یې نوم هم وپیژنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ مې ورسره وعده کېښوه ،چې زه او ته به د جمعې په شپه په لس بجې د هدیرې خوا ته په هغه ګڼو ونو کې سره ګورو هدیره د جلال د کور تر څنګ وه ، د جمعې شپه شوه دا شپه مې د جلال سره په حجره کې راغله جلال زما نه ډېر ورخطا وه او یو غږ به یې کاوه که بد رنګه وه نو ګوره یارانه به دې پرېږدې ځکه زما وروړ ډېر ښایسته دې او دا باید د یوې ښایسته جنۍ سره واده وکړي.
خو خیرد شپې لس بجې شوې د حجرې نه راووتو ، جلال د ځان سره تومانچه هم راوخیسته ویل یې پکاریږي تیارې خپلې وزرې په ټولو کاینا تو خورې کړې وې سترګه په سترګه سره څوک نه ښکاریدل یوازې په اسمان کې ستوري خړ خړ ښکاریدل بیخې مې زړه نه غوښتل چې جلال له ځانه سره بوځم او زه دې ته هم حیران وم چې څنګه مې دا خبره له جلاله پټه ساتلې وه ، پټ پټ لکه د غلو په څیر روان وو مونږ هلکان وو که ریښتیا راباندې ووایي نو مونږ هم ویریدلو خو یو بل ته مو حل نه وایه ،خو زه حیران دې ته وم چې هغه یوه جنۍ وه چې هغه به څنګه راغلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هديرې ګڼو ونو ته ورسيدو په ونو کې پټ کيناستو ښه مې په ياد دي ،د بنګړو شرنګار مي د غوږو شو زه پوې شوم چې هيلۍ راغله زه ورغلم او هيلۍ له ما سره ودريده ،د لومړي او اخير ځل لپاره مې د هغې لاس په خپلو لاسونو کې ټينګ ونيوه يوه ښه شيبه سره ولاړ وو ما داسې احساس کاوه لکه چې د عمره عمره سره نن جدا کيږو ،بيخي مې جلال د ياده وتلې وو هغه زمونږ نه لږ لرې د يوې ونې لاندې ولاړ وو.

ما هيلۍ ته وويل چې زه تا ته نن يو څوک ښايم هيلۍ په حيرانتيا وويل څوک دی ما ويل زما ورور زما دوست اوس به يې وګورې ،يو خپ غږ مې وکړو هلکه راشه کنه !

جلال راغی او ترخوا مې ودريدو د ونو په مينځ کې تياره وه او مخونه مو نه ښکاريدل جلال ته مې وويل چې وګوره د خپلې ورندار مخ دې اوس وګوره چې د سپوږمۍ نه ښايسته دې او که نه.

کاش چې زه خبر وای !

کله مې چې د هيلې مخ ته ګروپ ورواچاوه ،جلال د تومانچې لټ کش کړ او ماته يې ونيوه ما ويل جلاله ولې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال نورې خبرې نه کولې يو دم يې تومانچه خپل سر ته ونيوه او درز شو د تومانچې له درز سره هيلې چغه کړه چې لالا ...

۱۳۸۹/قوس/۲۸
د مرام راډيو نشراتي ځانګه

مهاجر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کور څخه د دفتر په لوري روان وم ډيره يخني وه د موټر ښيښې مې پورته کړې او بخارۍ مې روښانه کړه، په خپل موټر کې مې راډيو ونيوله ما په همدې راډيو کې کار کاوه په راډيو کې يوه ادبي خپرونه شروع وه د غه خپرونه زما هم ډيره خوښه وه په مزه مزه روان وم او راډيو مې تعقيبوله.

له لرې د سړک يوې غاړې ته يوه سپين کرولا ډوله موټر ولاړ وو او تر څنګ يې يو د دريشۍ خاوند هم ولاړ وو ،ماته يې د ريدو ايشاره وکړه ماچې د سړې حالت ته وکتل ډيرې يخنۍ راخيستې وو ،په زړه کې مې تېر شول چې کيداى شي چې په تا هم داسې وخت راشي نو په همدې فکرونو کې وم چې ورته راورسيدم خو بلاخره موټر مې ورته ودراوه .سړې رانيږدې شو.

استاذه د ښاره پورې به مې يو نه سې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دا موټر سرخوړلي هم خراب شو او ډير ناوخته دي رابانديې ډير ضروري کار لرم.

ماهم ورته ووي ښه راځه ،سړي راسره مخکې سيټ کې کيناست او د کيناستو سره يې په ټلفون خبرې پيل کړې.

ښه ښه دا دي درځم لږ صبر وکړه د خداى (ج) نه زار شو موټرمې خراب شوې او دادې درروان يم.

سړي يو ښه ساعت په ټلفون خبرې وکړې له هغې نه وروسته په راډيو کې زمونږ همکار يو شعر پيل کړ،دغه شعر لکه چې د ښاغلي نذير احمد سهار وو ،خو د شعر د پيل سره سم سړي ټلفون ناڅاپي بند کړ،او لکه يو ليونى دستې يې د راډيو موج تاو کړ او شعر ته يې اواز ورکړ سړي چې د شعرلومړى بيت واوريده او ورپسې بند يې شروع شو نو په ژړا يې پيل وکړ او په مخ باندې يې رنې رنې راماتې شوې او د گريوان لور ته يې حرکت وکړ ،او داسې په زوره زوره ژاړي چې ته به وايې لکه مور او يا پلار يې چې مړ شوى وي.

ما ځان پوښتنې ته جوړ کړ چې ترې وپوښتم چې ولې ژاړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خولې مې چې تر څو خبره ويسته لاس يې راتــه ونيـوه او د چپ پاتې کيدو ايشاره يې راتــه وکړه ،ترڅو چې شعر روان وو تــر هغــې پــورې يــې ســترګې رډې نيــولې وې او اوښکې ترې بې ستنه راتويدې لـه څه وختـه وروسـتـه شعر ختم شـو خـو سـړي داسې وژړل چـې ان ماتـه يـې هـم ژړا راوسته وروسته د شعر نه، دواړه يو څه چپ وو ، زه لـه ځانـه سره ډير خفه وم چې څه بد دې کړي چې دا دې لـه ځانـه سـره پورته کړ ،له غمونو او ژړا ګانو خو مې هسې هم زړه چـاود وو چې دا راته بيل دلته په ژړا شو .

زړه مې طاقت ونه کړ ،ترې ومې پوښتل،څه تکليف خو بـه درته نه وي؟

هغه په ژړا غوني غږ وويل شکر خدايه(ج) !

شکر يې وويست خپلې اوښکې يې پـه يـوه سـپين دسمال چې په لاس کې يـې نيـولې وو پـاکې کـړې او خبـره يـې پيـل کړه.

د نن څخه څوکاله وړاندې چې زمونږ په هيواد کې انقلاب راغــی نــو د انقــلاب نــه مخکــې زه پــه پوهنتــون کــې وم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنتون اخيرې کال مې وه چې د هيواد وضعه ګډه وډه شوه او مونږ پاکستان ته مهاجر شو.
کله چې مونږ پاکستان ته لاړو ډير غربت راباندې راغلو د هڅ شي درک مو نه وو ما هڅ کله هم کار نه وو کړی ډير وګرځيدم چې د ځان لپاره مزدوري پيدا کړم خو څه به مې کړای وای پردې وطن وو د هغه ځای خلکو مونږ ته په ډيره سپکه سترګه کتل او اکثره وخت به يې مونږ رټلو او ويل به يې چې خپل وطن مو نه شته چې دلته راغلي يې...
زما زړه بيا راتنګ شو او ورته مې وويل دې شعر نو د مهاجرت پورې څه اړه درلوده چې تاشعر ته ژړل دغه مهاجرت خو هر چا تېر کړی سړي چې خپلې اوښکې نه شوې کنترولوای اوښکې يې پاکې کړې او وېې وېل ته خو پوره کيسه واوره.
ما ورته بيا غوږ ونيوه او خپله کيسه يې داسې شروع کړه کله چې مونږ مهاجر وو نو ډير در په در وګرځيدم خو هڅ مزدوري مې پيدا نه کړه يوه ورځ مې لور ډيره ناروغه وه او ماسره يې د دوايې پيسې نه وې،د دوايي خو څه کړې چې مونږ سره د ترکاری پيسې هم نه وې د ډيرو دوستانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې مې وټکولې چې یو څه راکړي خو د ټولو له دره بینوا راغلم هڅ چا هم راته څه رانه کړل.
اخیر مې بنځې مشوره راکړه چې سپین جومات ته د دیاړی لپاره ووزه کیدای شي چې دیاړي درته پیدا شي ما مخکې هم وویل چې ما په ټول عمر هم کار نه وو کړی او نه مې دومره سختې شپې او ورځې لیدلې وي خو څه به مې کړی وای خدای راوستې ورځ وه ،ما هم همداسې وکړل او سهار د وختــه مــي د جــامو تــوره پلاســتکي بــوجۍ راواخیسته راوان شوم ټوله ورځ مې تیره کړه هر څوک به چې راغی نو دوه یا درې مزدوران به یې له ځانه سره پورته کړه او زه به بیاهم همداسې پاتې شوم اخیر په همدې تمه به د غرمې دولس بجې شوي او بیا به د کور په طرف روان شوم.
سکینه زما همدا یوه لور وه ډیره رابانـدې گرانـه هـم وه ،ځکه چې زما د واده دیارلس کاله تېر شوي وو او یوائې یوه لور او یو ځوی مې وو نور بچي مو هم نه کیدل ډیر خلک خو وایي چې ځوی گران وي خو مگر په ما لور داسې گرانه وه چې نه یې شم بیانولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره د سکينې د دوا هيڅ درک نه لګيده ډير پاکستانيانو ته مې هم د پور لاس وراوږد کړ چا هڅ هم رانه کړل ، په صبا مې د لور حالت ډير خرابه وو سهار بيا هم د وخته راووتم او سپين جومات لاړم ډيری د موټرو خاوندان به راتله او مزدوران به يې له ځانه سره پورته کول ما ډير کوښښ وکړ خو ماته هڅ جانس پيدا نه شو د مزدورۍ په تمه ناست وم چې اخير لس بجې شوې، خپله توره پلاستکي کڅوړه مې پرانيسته او وچه ډوډې مې ترې راوويسته ډوډۍ هم ډيره کلکه وه ځکه د ډيرو ورځو وه نور څه نه وو د اوبو سره مې کپونه کول شروع کړه د ډوډې نه به مې يو يا دوه کپونه نه وو کړي چې ځوی مې رامنډې وهلې او په وړه ژبه يې داسې راته وويل (پلالـه سکينه اوده شوه) سر راباندې وچورليده ،نور نو په ځان پوی نه شوم خو چې کله په هوښ راغلم په هسپتال کې وم.
هغه شعر چې هغه کس ورته ډير وژړل هغه زما يو څه په ياد دی چې ويل يې:

په څلور لاري کې ولاړ يم هر سهار ملګريه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوندې څوک راشي يو مزدور يې وې پکارملګريه

څو کسان راشي څو کسان مزدوران پورته کړې خو
ما ته وواېې چې همدا مې وو پکار ملګريه

په همدې تمه لس بجې شي د غرمې مهال شي
زه لا همغسې ولاړ يمه وزګار ملګريه

۳/۷/۱۳۸۹
بټي کوټ خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امید ډیوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهنتون لومړی ورځ وه چې کله ټولګي ته لاړو ډیر هلکان او انجونې راغلې وې د یو بل سره مو معرفت وشو او یو څه نا څه دوستي مو سره جوړه شوه زمونږ په ټولګي کې څلوېښت تنه وو چې د هلکانو تعداد نسبت جنکو ته زیات وو خو ټول به ډیر په مینه سبق ته راتلو وخت تیریدو که ریښتیا درته ووایم مونږ ټول وخت په ټوکو ټکالو تیراوه ډیری وخت به سره په خبرو وو هلکانو به د جنکو پسې ټوکې کولې او مونږ به د هلکانو پسې.

زمونږ په ټولګي کې ډیر هلکان وو چې هغوي غوښتل چې د جنکو سره ټوکې ټکالې او ګپ شپ ولګوي خو مګر داسې یو څوک هم موجود وو چې هڅ کله یې نه غوښتل چې د انجونو سره خبرې وکړي زمونږ په صنف کې سمسور یو بیل مزاج درلود تل به ځانته ناست وو ده د مزاج د ټولګي د هلکانو نه ډیر فرق درلوده او د چا سره به یې بې ځایه خبرې نه کولې، کله چې زه په اول سر کې ټولګي ته راغلم او سمسور مې ولیده نو هسې مې په نظر ښه راغلی وو ما به تل هڅه کوله چې د سمسور سره خبرې وکړم خو ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

به چې ځان خبرو ته جوړاوه نو ځان به يې په بل څه مصروف کړ او يا به روان شو لکه چې زما د زړه څخه خبر وي.
دا چې ازموينې هم را لنډې وې زمونږ د ډيپارټمينټ مشره مس خالده راغله او مونږته يې وويل چې له خيره ستاسو امتحان ته شپږ ورځې پاتې دي په دغه شپږو ورځو کې تاسو بايد خپل کوم مشکل چې لری بايد حل يې کړی ،مونږ هم ښه ورسره وکړه او مس روانه شوه.
نن زه له قصده د سمسور سره نژدې په چوکۍ کيناستم له ځانه سره مې ژمنه کړې وه چې نن به ورسره حتماً خبرې کوم تر ډيره وخته هڅ موقع په لاس رانغله، کله چې مس خالده ووته نو ماته د خبرو کولو لومړی چانس په ګوتو راغی،د لومړي ځل لپاره مې د سمسور خواته وکتل سترګې يې زما له سترګو سره وجنګيدې زړه مې ولړزيده په بدن کې مې روح په لړزه شو غوښتل مې چې يو څه ووايم خو د هغې يو نظر له ما څخه هر څه له ياده وويستل بيا مې هم ډيره هڅه وکړه ډير په زور سره مې صرف همدومره وويل چې که خير وي په امتحان کې به نقل راکوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمسوریو ځل بیا په یو داسې نظر راوکتل چې زه یې نه شم بیانولای په ټول بدن باندې مې یوه یخه خوله راماته وه مسک شو ماته گوره او نقل ورکولو ته گوره زه په خپله په څه حال یم زه وېرېږم چې چانس ونه خورم خدای دې خیر راپیښ کړي.

بس خبرې یې په همدې ځای کې ودرولې ما غوښتل چې نورو خبرو ته ځان جوړ کړم خو هغه له ځایه پورته شو او د صنف نه ووته.

لومړنې امتحان مو د فزیک وو، سهار راغلو او د امتحان پارچې ته کیناستو نو زما هڅه همدا وه چې د سمسور شاته به کینم اخیر مې هم د سمسور شاته چوکۍ واچوله کله چې امتحان شروع شو پرچه ډیره اسانه وه خو بیا هم ما د دې لپاره چې هغه له ماسره خبرې وکړي پوښتنې مې ترې کولې، ډیر مې په تنگ کړ څو ځله یې ځان غلی ونیوه خو چې ما پرې نښود نو په قهرجن انداز یې ما ته راوکتل دغه کاته نه وو بس سمه د اور لمبه وه نور نو زه پوې نه شوم چې څه وشو خو بس هغه مینانو خبره زړه یې رانه یوړو، په زړه کې مې سمسور ته یوې بل ډول مینې غزونې وکړې، یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ميني چې هر څوک يې په قيمت نه پوهيږي خو کله يې چې له خونده خبر شي نو بيا هغه هم خوند نه ورکوي يواځې د يار مخ يې هر څه وي.

زما د سمسور سره مينه پيدا شوه زه نه پوهيدم چې څنګه ورته وواېم چې زه له تاسره مينه لرم ،د امتحانونو نتيجې راوتې نو سمسور په کې لومړی مقام خپل کړی وو او زه په څلورم مقام بريالۍ شوې وم ، د امتحان نه وروسته دا دريم ځل وه چې د سمسور سره مې خبرې وکړې ورته مې د اول نومرګۍ مبارکي وويله او هغه هم راته مبارکي وويله،له دې نه وروسته زما د سمسور اړيکې هم يو څه ښه شوې ما او سمسور به خوا په خوا کيناستو اوس مو د يو بل سره خبرې هم ښه په خلاصه ژبه کولې.

ډيرې ورځې تيرې شوې خو ما په زړه کې کرل ريبل چې سمسور څنګه وپوهم چې زه له دې سره مينه لرم ،تل مدام به يې تورې غټې بادمې او د حيا ډکې سترګې راته مخې مخې ته کيدې د هغه ماسومه چهره چې په کې سل رازونه پټ وو ډيره مې خوښه وه خو څه مې کړی وای چې نه مې شو ورته ويلې اړيکې مو ورځ په ورځ ښه کيدې او يو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکې ټکالې مې هم ورسره زیاتې شوې یو ورځ مې زړه لوی کړ ، یو لیک مې ورته ولیکه چې په هغه کې ما ولیکل .

گرانه سمسوره !
زه تا ښکلې ښکلې پوی کړم او زه تا ته په کومه ژبه واویم...
خو پام چې ته په زړه کې کوم بد شک ونه کړې زه تا ته د خپل زړه حال په یو نظم کې وایم په دې تمه چې نا امیده مې نه کړې.

زړه ټکنی ولې شوې
بس نن یې په
زغرده
او په خلاصه ژبه
همدا سې وپوهوه
او ورته ووایه چې
خوب مې له سترگو ورک دې
او په خوب کې چغې وهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ناارامه يمه
لکه يو پوخ فلسفي
داسې د ژوند نه بېزار
بس د دې هرڅه يو علت موجود دې
چې زه يې تا ته هڅ ويلې نشم
خو بيا هم څه وکړمه
د خپل زړګي نه مجبور
بس دې نن وايم ورته
درسره مينه لرم

ستا د ځواب په تمه
ستا ډېوه

صبا شو څو ځله مې زړه لوی کړ چې ورته ووايم خو بيا هم ويريدم چې هسې نه چې نورو هلکانو ته يې ونه ښايي، څه به مې کړی وای د خپل زړه نه مجبوره وم زړه مې لوی کړ او خط مې ورته ورکړ، ورته ومې ويل چې ګوره اوس به يې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې کله چې کور ته لاړې نو بیا به یې ګورې، چې څواب
یې درنه د یاده ونه وځي څواب به یې حتماً راکوې.
ورځ تیره شوه شپه شوه دغه شپه هم په ما لکه د یو کال تېره
شوه سهار شو ډیره ورخطاء وم چې هسې نه چې بده یې نه
وي منلي په صنف کې مې رسوا نه کړي اته بجې کیدونکې
وې چې پوهنتون ته راغلم ،د پوهنتون په دروازه راننوتم
سمسور د کانتین مخکې ولاړ وو کله یې چې په ما سترګې
ولګیدې نو زما په لور راروان شو دومره د تاثیر لاندې
راغلم چې له ځانه سره مې ویل چې اوس په ځمکه ننوځم
ښه به وي خو د سمسور په مخکې ودریدل راته ډیر ګران
وو
د رانږدې کیدو سره سم یې یو کاغذ راکړ ما چې د سمسور
رنګ ته وکتل تک سور اوښې وو په زړه کې ډیره خفه شوم
لکه چې بده یې ګڼلې اوس به څه بد رد راته وایي خو هغه
هڅ ونه ویل روان شو.
زه هم په بیړه بیړه د ټولګي خواته ورغلم په ټولګي لکه د
لیونۍ په څیر ورننوتم داسې احساس مې کاوه لکه چې
همدا اوس مې د ژوند برخلیک ټاکل کیږي ژر په خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کیناستم ټول ځان مې لړزې اخیستې وو ،ګوتې مې رپیدې کاغذ مې خلاص کړ په کاغذ کې هڅ هم نه وو یو اځې په کاغذ کې یوه لنډۍ لیکل شوې وه.

د یو زړګي نه بل ته لار روي
چې د ستا خوښ یم زما به ولې بدې شینه

د لنډۍ په لیدو مې په ټول بدن کې وینه وچلیده او ایله ارامه شوم او د ځانه سره مې شکر ویسته.
وختونه ډیر تېرشوه ان په دریم صنف کې شو اوس مو د یو بل سره مینه دومره زیاته شوه چې ان کله به مو چې یو بل ونه لیده نو بیخې به رانه لاره ورکه وه ،اوس مو د مینې خبرې یو بل ته مخامخ هم کولې او دواړه به یوځای په تفریح کې ګرځیدو.
سمسور ډیر غریب وو غو ښتل یې چې له ما سره واده وکړي نو مونږ کره یې جرګه راواستوله کله مې چې پلار د سمسور غریبي ولیده نو په ډیرو بدو خبرو سره یې هغه جرګه واپس کړه د ډیرو جرګو سره هم زما پلار راضي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو بعضې وخت د ډېره نازه هم اولاد بې لارې کېږي زه د پلار ډېره نازولې لور وم، ما په کور کې نه شو ويلې چې زه له سمسور سره واده کولو ته تياره يم او هغوي هم له ما نه کومه پوښتنه ونه کړه.

اخير دا شو چې فيصله مو وکړه چې تښتو به همدا سې وشوه تعليم او هر څه رانه پاتې شوه ،او يوه ورځ چې کله پوهنتون ته راغلم نو سمسور تياري نيولې وه او دواړه روان شو.

له ډېر سفر څخه وروسته لاهور نومې ښار ته ورسيدو څه به د خپل ځان صفت در ته کوم خو که ريښتيا راباندې وايې ځوانې وه او زه ډېره ښايسته هم وم مونږ په يوه کلي کې دېره شو په دغه کلي کې زمونږ کليوال په لومړيو کې زمونږ سره ډېر ښه وو ، خو وروسته چې کله د دغه کلي خلک په دې پوې شو چې دا دواړه سره راتښتيدلي دي نو بيا يې راته په بده سترګه کتل د يوې مياشتې نه زمونږ د کور مخکې به هر ورځ يو کس ناست وو ما دا خبره له سمسور سره شريکه کړه يوه ورځ چې کله دغه سړی بيا راغی نو سمسور ورووت او غږ يې پرې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وروره !دا ته دلته څه کوې ؟
هغه په خواب کې ووې کیا بکتي هے.
لانجه جوړه شوه خو خیر جنګ ختم شو سمسور خپل کور ته راغې او هغه پنجابي خپل ،د خوارلسمې سپوږمۍ وه خاموشۍ خپلې وزرې خپرې کړې وې ښه مې په یاد دي لکه همدا اوس د شپې داسې دوه بجې به وې چې زمونږ د کور په دیوالو یو څوتنه راووښته او زما سمسور یې داسې په بې رحمۍ سره په چاقوګانو وواهه چې ښخي یې پرې زړه ونه سوزیده زما د امیدونو ډیوې یې مړې کړې...
او زه یې له ځانه سره روانه کړم ماډیرې چغې وکړې خو نه پوهیږم چې په هغې شپه په کلي څه وبا ګډه شوې وه هڅوک هم راجګ نه شو ،دغه بې رحمو زه له ځانه سره یو داسې ځاي ته بوتلم چې له دې نه مخکې ما هڅکله هم نه وو لیدلې ،دا یو ډیر عجیبه ځاى وو دلته نورې ښځې هم موجودې وې په دې کې یو ښځه یې مشره وه چې تل به یې سګرټ په لاس کې وو زه څه خبره وم چې دا یو داسې ځاى دې چې دلته د بې وسو ښځو په عزت لوبې کیږي دلته یې عزت په پیسو خرڅیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول يې په زوره ما ته ګډا زده کوله که به ما انکار کاوه نو وهل ټکول به يې راکول خو څه مې کړی وای بايد ما د هر څه زغملې وای دا چې په ما څه تېر شوي دا يو خدای(ج) ته معلومات دې په دغه ځای کې له ماسره څه څه ونه شول زما عزت له خاورو سره خاورې شو زما عزت د پيسو په مقابل کې خرڅ شو زه بې عزته شوم، مرګ هم نه راتله تل به مې سوال کاوه چې خدايه مرګ راکړې خو بې اجله مرګ هم نشته په دغه فاحشه خانه کې ما پوره اووه کاله تيره کړه او وروسته له اوو کالو څخه زه وتوانيدم چې له هغه ځناور څخه ځان خلاص کړم دا دې زه اوس ستاسې په مخ کې ناسته يم نه مې سر پنا شته او نه مې څوک خواخوږې بس څه وو چې په ما ونه شوه زه اوس خپل راتلونکي ژوند ته لږ اميد هم نه لرم زما د اميد ډيوې خو په هغې شپه مړې شوې چې کله يې سمسور په بې رحمۍ په چاقوګانو وواهه.

۱۷/۸/۱۳۸۹

مرام راډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library